

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Μάρτιον τοῦ 1862.

ΑΡΙΘ. 3

Η ΠΡΩΤΗ ΠΤΗΣΙΣ

(ὅρα σελ. 39)

ΤΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ

ἔπερ ἀπὸ σήμερον ὀνομάζεται ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ, δὲν διανέμεται μετὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου, διότι ἔτε εἴχομεν ὑποσχεθῆναι τὸ διανείμωμεν μετὰ τοῦ φυλλαδίου τοῦ Μαρτίου ἐλαμβάνομεν ὑπ' ἑσφί τὴν συνήθη περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνός ἐκδοσὶν τοῦ φυλλαδίου. Τώρα ὁμοῦ ἐκδομένου ἐνωρίτερον, κατὰ παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐκδίδωται, εἰ δυνατὸν, τὴν πρώτην τοῦ μηνός, δὲν εἶνε, κατ' ἀνάγκην, δυνατὸν νὰ ἐκδοθῆ καὶ διανεμηθῆ μετὰ τοῦ φυλλαδίου τοῦ Μαρτίου καὶ τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ, καθότι τὴν ἐκδοσὶν αὐτοῦ ὑπελογίσασμεν ὡς μέλλουσαν νὰ γείνη βραδύ-

τερον. Ὅστε λίαν προσεχῶς θὰ εἶνε ἐντελῶς ἐτοιμον τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ καὶ θὰ σταλῆ πρὸς τοὺς ἀποκτήσαντας τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λάβωσι δωρεάν.

Σήμερον, διὰ νὰ ὀλιγοσεύσῃ ἡ περιέργεια τῶν μικρῶν μας φίλων, δημοσιεύομεν ἐκ τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΔΕΥΚΩΜΑΤΟΣ τὸ κάτωθι παιδικὸν Δραμάτιον τοῦ κ. Αἰμυλίου Ἐιμαρμένου ἐπιγραφόμενον «Τὸ σπαθὶ τοῦ Παπποῦ», τὸ ὁποῖον ὁμοῦ ἐν τῷ ΠΑΙΔΙΚῷ ΔΕΥΚΩΜΑΤΙ κοσμεῖται καὶ δι' ὠραιότητων εἰκονογραφῶν. Τώρα ἀρκεσθε μόνον νὰ ἀναγνώσθητε, καὶ μάθετέ το διὰ νὰ τὸ παραστήσητε.

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ

Εἰς ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ 12 ἔτων } ἀδελφοί
ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ 11 » }

ΠΑΤΗΡ τοῦ Πυθαγ. καὶ τοῦ Θρασυβ.
ΠΑΠΠΟΣ » » »

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον κομψῶς ἐσκευασμένον εἰς τοὺς τοίχους ὑπάρχουσιν ἀνηρημένα εἰκόνες εἰς τὸ μέσον τράπεζα στρογγύλη καὶ περὶ αὐτὴν ἔδραι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ! Ἄ! ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. (Μετὰ λύπης). Τί νὰ κάμω τώρα; Θρασυβουλε, τί νὰ κάμω;
ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Καὶ πῶς σοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὸ πειράξῃς;

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ εἰξεύρω· ἐπενοῦσα ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ παπποῦ καὶ εἶδα τὴν θύραν μισανοικτὴν· ἔσκυψα καὶ παρετήρησα· δὲν ἦτο κανεὶς· τότε δὲν ἐκρατήθην· ἠθέλησα νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ γραφεῖον, ἔπου ποτὲ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐμβῶμεν μόνοι μας, ὅπως εἰξεύρεις· καὶ ὅταν εἶδα κρεμασμένην εἰς τὸν τοῖχον τὴν φουστάνελα ἐκείνην τὴν κατατρυπημένην ἀπὸ σφαίρας, ὅταν εἶδα τὸ φέσι, τὸ μακρὸν τὸ καρυφύλλι, ἐγὼ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι διόλου χαμιωμένος διὰ τὸν πόλεμον, ἔγεινα διαφορετικὸς, ὡς νὰ μοῦ ἔδιδαν θάρρος, ἔγεινα σχεδὸν γενναῖος· ἀλλ' ὅταν πρὸ πάντων εἶδα τὸ σπαθὶ τοῦ ἐχάρισεν ὁ Μάρκος Βότσαρης ὅταν ἐπολεμοῦσε μαζὴν τοῦ μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὸ ἐγγίσω μὲ τὰς χεῖράς μου αὐτὸ τὸ

σπαθὶ τὸ ὁποῖον ἔπιασαν αἱ χεῖρες ἐκείνου τοῦ ἥρωος· ἀναβαίνω εἰς μίαν καθέλιαν καὶ τὸ ξεκρεμῶ· ἔξαφνα ἀκούω βήματα· νομίζω ὅτι ἔρχεται ὁ παπποῦς· προσπαθῶ νὰ τὸ κρεμάσω γρήγορα, γρήγορα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν βίαν μου, ἀπὸ τὸν τρόμον μου, μοῦ φεύγει ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ... κίπτει! ἐν πρᾶγμα μόνον ἐπρόφθασα καὶ εἶδα, ὅτι ἔγεινε δύο κομμάτια· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐθλόωσαν· ἐξάλισθην· μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου· ἔπειτα μὲ κατέλαβε φόβος πολὺς, ἤρριξα νὰ τρέμω, καὶ χωρὶς κἄν νὰ τὸ σπῶσω ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ τὸ ἀσπῆκα καὶ ἔφυγα. Ἄχ! ἀδελφέ μου, τί θὰ γείνω;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Σκεπτόμενος). Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ παπποῦς θὰ λυπηθῆ πολὺ· τὸ ἀγαπᾷ τόσο ἐκεῖνο τὸ σπαθὶ!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. (Μετὰ λύπης). Θὰ λυπηθῆ καί, καὶ πολὺ! Καὶ ὁ πατέρας; ὁ, τι ἄλλο καὶ ἐν ἑκάμην εἰμποροῦσε νὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ νὰ γείνω αἰτία νὰ λυπηθῆ ὁ παπποῦς! μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ συγχωρήσῃ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Καὶ ἂν σὲ τιμωρήσῃ,

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Ἄς μὲ τιμωρήσῃ! ἄς μὲ κάμῃ ὅ, τι θέλει· ὅ, τι καὶ ἂν μὲ κάμῃ τὸ ἀσπῆκα· τὸ πολὺ, πολὺ θ' ἀσθενήσω· δι' ἐμὲ ἡ μεγαλειτέρα τιμωρὰ εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι ἐπροξένησα λύπην εἰς τὸν παπποῦν. Ὡ! μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ εἰμποροῦν ποτὲ ν' ἀντικρύσω τὰ βλέμματά του. Ἄχ! Θεέ μου, Θεέ μου, τί νὰ κάμω; (Προσπαθεῖ νὰ ἐξέλθῃ).

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ποῦ πηγαίνεις μόνος καὶ τόσο λυπημένος; Μὴ φεύγῃς! Στάσου, νὰ ἐλθω κ' ἐγὼ μαζὴ σου.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Ἄρσέ με, σὲ παρακαλῶ, Θρασυβουλε· ἔχω μίαν ζάλην, μίαν ζάλην! (Θέτει τὰς χεῖράς του εἰς τοὺς κροτάφους του). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ κεφαλὴ μου θὰ σπάσῃ ἐδῶ. (Ἐτέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Καὶ τώρα θὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ πατέρας, καὶ αὐτὸς θὰ ἀσθενήσῃ!... Καὶ βέβαια θ' ἀσθενήσῃ· ὅπως καὶ μίαν ἄλλην φοράν· αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας ἀπὸ τὴν πολλὴν του τὴν φιλοτιμίαν οὐδὲ τὴν μικροτέραν ἐπίπληξιν εἰμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ· εἶνε τόσο λεπτοκαμιωμένος, τόσο ἀδύνατος, τόσο εὐαίσθητος· ἡ λύπη ἀμέσως τὸν καταβάλλει! τοῦ ἐπαναλαμβάνω πολλάκις ὅ, τι ἤκουσα νὰ τῷ λέγῃ μίαν ἡμέραν ὁ παπποῦς: «εἶνε ἐντροπὴ ἓνα παιδί δῶδεκα ἐτῶν, ἔγγυος μάλιστα ἀγωνιστοῦ, ν' ἀφίγη νὰ τὸ νικᾷ ὁ πρῶτος ἐχθρὸς τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰς τὴν ζωὴν του—ἡ λύπη· διότι ἐχθρὸς μας εἶνε ἡ λύπη ἀφ' οὗ μᾶς προξενεῖ τόσο κακόν»· —(τὸ ἐννοῶ τὸ ἐλάττωμά μου, μὲ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ διορθώσω, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ὅλοι ὡσάν ἐσέ·) Ἀλήθεια· ἐγὼ εἶμαι ἐντελῶς διαφορετικὸς· ὅταν λέγω καί, ναι, ἐτελείωσε· ἐγὼ, μόλοντι· εἶμαι ἐν ἑσος μικρότερός σου, βαστῶ εἰς ὅλα· ὁ παπποῦς λέγει ὅτι εἶμαι «ἰσχυρὸς χαρακτήρ» καὶ ὅταν γείνω δεκατριῶν ἐτῶν καὶ τελειώσω τὸ Σχολαρχεῖον, θὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελεπίδων διὰ νὰ γείνω στρατιωτικὸς· καὶ θὰ γείνω! Ὁ καμιωμένος ὁ Πυθαγόρας!... (Περιπατεῖ ὀλίγον). Ἄχ! Πόσον ἠθέλα νὰ τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὴν τιμωρίαν! Ἀλλὰ πῶς; (Σταματᾷ καὶ σκέπτεται) Τί εἰμπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῆ; (Βαδίζει). Νὰ ἦτο κανὲν μικρὸν σφάλμα εἰμποροῦσα νὰ τὸ ἀναλάβω ἐγὼ· ἀλλ' αὐτὸ; ὄχι! δὲν φοβοῦμαι τὴν τιμωρίαν· χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μου τὰ πάντα ὑποφέρω· ἀλλὰ νὰ δυσσεσθηθῶν ἐναντίον μου ὁ παπποῦς καὶ ὁ πατέρας, νὰ χάσω εἰς μίαν στιγμὴν τὴν ἀγάπην

των, νὰ μὲ περιφρονήσουν, νὰ μὲ συχαθοῦν!... Ἀλλὰ πάλιν ὁ ἀδελφός μου τί θὰ γείνη; (Βαδίζει βιασῶς). Ἰσα, ἴσα, διότι εἶνε πολὺ μεγάλο τὸ σφάλμά του πρέπει νὰ τὸ ἀναλάβω. Ναί! βέβαια! Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅσον περισσότερο ὑποφέρω, περιφρονηθῶ, τιμωρηθῶ, τόσο μεγαλειτέρα θὰ εἶνε ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὸν ἀδελφόν μου. (Μετὰ τόνου). Ὁ Πυθαγόρας δὲν θὰ τιμωρηθῆ! ὄχι! Ἐγὼ! Ἐγὼ, τὸ ἔσπασα τὸ σπαθὶ, ἐγὼ!... Ἀκούω βήματα. (Φαίνεται ἐρχόμενος ὁ πατήρ). Ὡ! ὁ πατέρας!... Ἐλα! Θάρρος! Ἐτοιμάσου Θρασυβουλε, συλλογίσου· ὅτι ὁ Πυθαγόρας δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῆ!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΑΤΗΡ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΠΑΤΗΡ. (Τεταραγμένος). Εἰς ἀπὸ σᾶς ἔσπασε τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ. Ποῖος εἶνε;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μετ' ἀποφάσεως). Ἐγὼ!

ΠΑΤΗΡ. (Μετ' ὀργὴν καὶ ὀργίλην). Σὺ; καὶ τολμᾷς καὶ τὸ ὁμολογεῖς μὲ τόσο θάρρος! Ὡς νὰ ἔκαμες, βλέπεις, καμμίαν καλὴν πράξιν καὶ καυχᾶσαι!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μετ' ἀποφάσεως). Ἐγὼ, ἐγὼ τὸ ἔσπασα!

ΠΑΤΗΡ. (Πλήρης ὀργῆς). Σιωπῆ! Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν πόσον βαρὺ εἶνε τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἐπραξες; ἔσπασες τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ! τὸ ἱερώτερον πράγμα τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὸν κόσμον! Ὡ! τέρα θὰ τὸ ἔμαθε! φαντάζομαι πόσον θὰ λυπηθῆ, πόσον θ' ἀγανακτήσῃ· σὺ νὰ γείνης αἰτίος λύπης εἰς τὸν παπποῦ!... ἐκεῖνος μᾶς ἔδωκεν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὑπερηφανευόμεθα ὅτι φέρομεν, διότι τὸ ἐτίμησεν ἑπτὰ ἔτη πολέμων διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐκεῖνος μᾶς ἔδωκε τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον ἔχομεν, τὴν κοινωνικὴν μας θέσιν, τὰ πάντα, τὰ πάντα, καὶ τί ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς; ὀλίγην ἡσυχίαν διὰ τὸ γῆρας του, ὀλίγον σέβας εἰς τὰ λευκὰ του γένεια, ὀλίγην ἀγάπην διὰ τὴν ζήσιν εὐχαριστημένος τὸν ὀλίγον καιρὸν τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τοῦ ἐπιφυλάττει ἀκόμη νὰ ζῆσῃ· καὶ σὺ, σὺ τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, σὺ διὰ τὸν ὁποῖον φιλοδοξεῖ τόσα πράγματα, ἀντὶ νὰ εἶσαι ἡ παρηγορία τοῦ γῆρατός σου, ἡ χαρὰ ἡ θερμαίνουσα τὰς τελευταίας του ἡμέρας, τί κάμνεις σὺ; γίνεσαι αἰτίος νὰ λυπηθῆ, σὺ τὸν δυσσεστέεις· σὺ θὰ τὸν στείλῃς μίαν ὥραν προητέρα, πικραμένον, εἰς τὸν τάφον! (Αναβάνει βιασῶς τὸν Θρασυβουλον ἀπὸ τῶν ὤμων). Γρήγορα ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν! (Εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς φαίνεται ὁ Πυθαγόρας). Ἐκεῖ ὡς ἔνοχος· ὡς κα-

τάδικος· ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα δὲν θὰ φάγῃς μαζή μας· σὲ διώκω ἀπὸ τὴν τράπεζαν ὅπως σὲ διώκω ἀπὸ τὴν καρδίαν μου αὐτὴν τὴν στιγμὴν· κ' ἐγὼ ἐσοκίπευον νὰ σοῦ ἀγοράσω καὶ ὠρολόγιον! τὸ ὠρολόγιον μόνον σοῦ ἔλειψε, διὰ νὰ μετράς τὰς ὥρας τῶν ἀνοησιῶν σου! ὦ! οὔτε δακρύζεις κἀν! τόσον λοιπὸν αἰφνιδίως ἠβύτησεν ἡ κακία ἐντός σου;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Εἰσέρχεται ὁ Πυθαγόρας ἄχρὸς καὶ πεταραγμένος· προχωρεῖ πρὸς τὸν Θρασύβουλον τὸν ὀπίσθον βλέπει εἰς τὴν γωνίαν.

ΠΑΤΗΡ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΠΑΤΗΡ. Πυθαγόρα!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Ἐντρομος καὶ μὲ τρέμουσαν φωνήν). Πατέρα!...

ΠΑΤΗΡ. Σὲ ἀπαγορεύω νὰ τὸν πλησιάσῃς αὐτὸν· μίαν ἐβδομάδα θὰ μείνῃ μόνος, περιφρονημένος ἀπὸ ὅλους.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Ὡς μὴ πιστεύων). Ὁ Θρασύβουλος, πατέρα, ὁ Θρασύβουλος;

ΠΑΤΗΡ. Βέβαια ὁ Θρασύβουλος! δὲν τὸ ἔμαθες; ἔσπατε τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Ὁ Θρασύβουλος, πατέρα, ὁ Θρασύβουλος;

ΠΑΤΗΡ. Ναι, βέβαια, ὁ Θρασύβουλος· τὸ ὠρολόγιόν σου καὶ ὁ ἴδιος καὶ μὲ τὴν ἑσπέρην σου μάλιστα!... (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον, αὐστηρῶς). Αὐτοῦ, αὐτοῦ, νὰ μείνῃς σὺ! (Πρὸς τὸν Πυθαγόραν). Ἐλα, Πυθαγόρα, μαζή μου, ἀφῆσέ τον αὐτὸν ἐδῶ, μόνον του.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Συγκεκίνητος προχωρῶν βήματα τινα πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ βλέπων μὲ ἰκετευτικὸν βλέμμα τὸν πατέρα του). Πατέρα...

ΠΑΤΗΡ (Αὐστηρῶς). Σοῦ εἶπα ὅτι σὲ ἀπαγορεύω νὰ τῷ ὁμιλήσῃς!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Πλησιάζει πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ μὲ σιγαλὴν καὶ συγκεκίνημένην φωνήν). Σὺ, Θρασύβουλε, πήγαίνε, μὲ τὸν πατέρα, σὺ, Θρασύβουλε. Ἐγὼ, πρέπει νὰ σταθῶ εἰς τὴν γωνίαν· ἰδική μου εἶναι αὐτὴ ἡ θέσις.

ΠΑΤΗΡ (Μετ' ὀργῆς). Πῶς; παρακούεις; Ὄ! καὶ σὺ φιλοτιμιεῖσαι, βλέπω, νὰ φανῆς ἄξιός τοῦ ἀδελφοῦ σου!... Γρήγορα, σοῦ λέγω, ἔλα μαζή μου!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Ὁρμῶν πρὸς τὸν πατέρα του μετὰ δακρύων). Πατέρα... πατέρα... θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ καὶ ὅ, τι θέλεις κάμε με... ἐγὼ τὸ ἔσπασα· τιμωρήσέ με, δεῖρέ με, σκότισέ με· ἐγὼ τὸ ἔσπασα... Ὁ Θρασύβουλος εἶπε ποῦ τὸ ἔσπασε ἐκεῖνος διὰ νὰ μὴν τιμωρηθῶ ἐγὼ· μὴν τὸν τι-

μωρῆς τὸν Θρασύβουλον, πατέρα· ἐμένα νὰ τιμωρήσῃς γιατί ἐγὼ τὸ ἔσπασα, ἐγὼ, ἐγὼ...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Πρὸς τὸν Πυθαγόραν σιγῶς, ὡς δυσπρηστημένος). Σιώπα δά, καυμένη Πυθαγόρα!... (Πρὸς τὸν πατέρα). Ἐγὼ τὸ ἔσπασα.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Μὴ τὸν πιστεύῃς, πατέρα· τὸ λέγει ἐπιτήδεις διὰ νὰ τιμωρηθῇ αὐτός. (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον). Σὺ τὸ ἔσπασες; Καλά. Καὶ ἂν τὸ ἔσπασες σὺ, εἶπέ μου λοιπὸν ποῦ τὸ ἔσπασες;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Ἐν στενοχωρίᾳ). Ποῦ τὸ ἔσπασα!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Εἶδες λοιπὸν ὅτι δὲν τὸ ἔσπασες σὺ; Ἐγὼ τὸ ἔσπασα.

ΠΑΤΗΡ (Ὁρμῶν καὶ ἐναγκαλιζόμενος καὶ καταφιλοῦν πολλὴ συγκεκίνητος τὸν Θρασύβουλον). Θρασύβουλε μου... παιδί μου... εἶσαι εὐγενῆς καρδιά!... ὦ! πόσον σὲ παρεγνώρισα!... Σὺ ἐδείκνυες αὐταπάρνησιν, γενναϊότητα, καὶ εἰς ἐμὲ ἐφάνητο Θρασύτης· ἔπρεπε νὰ σὲ θαυμάσω καὶ ἐγὼ ὀργιζόμεν ἑναντίον σου. Πόσον ὑπερφανεύομαι διότι ἔχω τοιοῦτον υἱόν! (Βλέπων ἐρχόμενον τὸν Πάππον· μετὰ φωνῆς ἐκκραυγῆς βαθεῖαν λόπην). Ἄ! τί κρίμα, τοιοῦτον εὐτύχημα νὰ ἔρχεται μαζή μὲ τοιοῦτον δυστύχημα!...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΠΠΟΣ, ΠΑΤΗΡ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
ΠΑΠΠΟΣ (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ Πυθαγόραν). Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ γρασεῖόν μου...

ΠΑΤΗΡ (Μετὰ λύπης). Καὶ τὸ σπαθὶ;

ΠΑΠΠΟΣ. Τὸ εἶδα πεταμένον κατὰ γῆς καὶ δύο κομμάτια. (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ Πυθαγόραν). Πρέπει νὰ εἴσθε προσεκτικὸι ἄλλοτε· εἰξεύρετε ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ λυτήσῃτε ὅσον δὲν εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε; ὦ! ἂν ἔσπανε τὸ σπαθὶ μου, εἴμπορουσα ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου· ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶνε τίποτε!

ΠΑΤΗΡ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Μετὰ χαρᾶς). Τί; Δὲν εἶνε τίποτε; Δὲν εἶνε τίποτε; δὲν ἔσπασε τὸ σπαθὶ;

ΠΑΠΠΟΣ. Ὄχι ἔπεσε μὲ ὀρμὴν, φαίνεται, ἀπὸ ὑψηλά καὶ ἐξεκόλλησε μόνον ἡ λαβὴ· ἀλλ' αὐτὴ ἦτο ξεκολλημένη. (Πρὸς τὸν Πατέρα). Σὲ διηγῆθην ἄλλοτε τὸ πῶς· εἶχα πληγῶθῃ εἰς μίαν μάχην καὶ ἐκεῖτό μιν ἀναίσθητος μεταξὺ ἄλλων πληγωμένων συντρόφων· ἦταν συνηθῆ, ἐσύρθη ὀλίγον καὶ ἔπειτα προσεπάθησα νὰ σηκωθῶ, ἀλλ' ἐγλίστησα εἰς βαθεῖαν τινα χαράδραν· ὀλίγον ἔλειψε νὰ συντριφῶ ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας· ἐκράτουν τὸ ξίφος μου εἰς τὰς χεῖράς μου, τὰς ὁποίας ἤπλωσα ἐμπρὸς πῆκτων, καὶ οὕτω ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας ἐδραύσθη ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους ἀντί-

νὰ θραυσθῇ ἡ κεφαλὴ μου. Τότε ἔσπασε ἔπειτα τὸ ἐκόλλησα καὶ ἐπολέμησα μάλιστα μὲ αὐτό. Τώρα δὲν ἔσπασε, ἐξεκόλλησε μόνον.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Πληρῆς χαρᾶς). Δὲν ἔσπασε! Δὲν ἔσπασε!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Ἐκβάλλων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως). Ὄχι! θαρρῶ ὅτι μίαν πλάκα ἐσχηκώθη ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ στήθος μου!

ΠΑΤΗΡ (Προσδελόμενος μετὰ συγκινήσεως τὸν Πάππον). Καὶ τὴν ἔμεινε τὸ εὐτύχημα χωρὶς τὸ δυστύχημα!

ΠΑΠΠΟΣ. Ποῖον εὐτύχημα;

ΠΑΤΗΡ (Μετὰ συγκινήσεως). Δὲν τὸ εἰξεύρετε; Ὁ Θρασύβουλος μας ἐφάνη γενναϊότατος, εἰδείξεν ἠρωτικὸν χαρακτήρα· ὁ Πυθαγόρας τὸ ἔρριψε τὸ σπαθὶ καὶ ἐνόμισεν ὅτι τὸ ἔσπασε· ὁ δὲ Θρασύβουλος ἀνέλαβε μόνος του ὄλον τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς καὶ εἶπεν ὅτι τὸ ἔσπασεν ἐκεῖνος διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῇ ὁ Πυθαγόρας· ἐγὼ, ὀργισθεὶς ἀπὸ τὴν τόλμην μὲ τὴν ὁποίαν ἔλεγεν ὅτι τὸ ἔσπασε, τὸν ἐπέπληξα, τὸν ἐπεριφρόνησα, τὸν ἐτιμώρησα, ἀλλ' αὐτὸς τὰ ὑπέφερε ὅλα, ὅλα ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ δὲν παρεπονέθη; καὶ δὲν διεμαρτυρήθη, καὶ δὲν εἶπε τίποτε, τίποτε!

ΠΑΠΠΟΣ (Συγκεκίνητος). Ὁ Θρασύβουλος μου τὸ ἔκαμε αὐτὸ τὸ ἀνδραγάθημα; Εὐγε, Θρασύβουλε, εὐγε, παιδί μου, ἔλα νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω. Εὐγε, Θρασύβουλε μου.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Ὁρμῶν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ παπποῦ του). Τί τάχα ἔπρεπε ν' ἀφήσω νὰ τιμωρηθῇ καὶ ν' ἀσθενήσῃ ὁ Πυθαγόρας; ἀλλ' αὐτὸς δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ τιμωρηθῶ, τὰ ἐφανέρωσε ὅλα.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Καὶ ὑπέφερε ἐμένα ἡ καρδιά μου νὰ βλέπω νὰ τιμωρηθῶ σὺ δι' ἐμέ; τί ἐνόμισες πῶς εἰς ὅλα εἶμαι δεῖλος;

ΠΑΠΠΟΣ (Θωπεύων τὸν Πυθαγόραν). Σὺ, Πυθαγόρα, ἔκαμες ὅ, τι ἔπρεπε νὰ κάμῃς, ἀλλ' ὁ Θρασύβουλος ἔκαμε περισσότερο ἀφ' ὅ, τι ἔπρεπε· σὺ ἐφάνης τίμιος καὶ αὐτὸς γενναῖος· διὰ σὲ ἀρκετὸς ἔπαινος εἶνε ὅτι εἶσαι ἄξιός τοῦ ἀδελφοῦ σου (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον). Ἡμεῖς οἱ γέροντες μολοῦντι οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἐξασθενοῦν, βλέπομεν πολλὴ βαθεῖα, ἕως μέσα εἰς τὰς καρδίας. Εἰς τὴν ἰδικὴν σου καρδίαν παρετήρησα ἐγὼ μεγάλα αἰσθήματα, καὶ δὲν ἠπατήθην! (Ἐλκύνων αὐτὸν πλησίον του). Ἐλα ἐδῶ, παιδί μου· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ ν' ἀφοσιωθῇ διὰ τὸν ἀδελφόν του, θὰ εἴμπορῆσῃ μίαν ἡμέραν ν' ἀφοσιωθῇ καὶ διὰ τὴν Πατρίδα του, θὰ ἔχη τὴν

δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ, νὰ δαίξῃ αὐταπάρνησιν καὶ δι' Αὐτήν· τὸ εἰξεύρεις ἐκεῖνο τὸ σπαθὶ. (Μετὰ συγκινήσεως). Μοῦ τὸ ἐχάρισεν ὁ ἦρως Μάρκος Βότσαρης, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, μίαν ἐσπέραν, μετὰ τὸ τέλος μιάς μάχης κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνίκησαμεν· ἐπολέμησα εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἐξ ὥρας· τὸ ἐνθυμοῦμαι ὡς νὰ εἶνε τώρα: «Τάσο», μοῦ εἶπε, μὲ τὴν γλυκεῖαν του φωνήν, κτυπῶν με εἰς τὸν ὤμον, «σοῦ τὸ χαρῶν αὐτὸ τὸ σπαθὶ· εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ· εἶσαι καλλιμάρι»· καὶ μοῦ τὸ ἔδωκε· ὦ! μ' ἐπῆραν τὰ δάκρυα ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν καὶ ἔκλατα ὡσαν ἡμῶν παιδί ἀπὸ τὴν συγκίνησίν μου!... ἐκεῖνο τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μάρκου ἦτον δι' ἐμὲ ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς τιμὰς τοῦ κόσμου, τὸ πολυτιμότερον δῖπλωμα ἀνδρείας· δι' αὐτὸ μοῦ εἶνε τόσον ἱερὸν· πολλὸ ἱερὸν· ἀφ' οὗ λοιπὸν αὐτὸ τὸ σπαθὶ ἔγενεν αἰτία νὰ δειξῆς τὸν γενναῖόν σου χαρακτήρα... ὡς εἶνε ἰδικόν σου!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Ἐβαλλὸς ἀπὸ χαρᾶν καὶ υπερφάνειαν). Τὸ σπαθὶ σου;

ΠΑΠΠΟΣ. Ναι, σοῦ τὸ προσφέρω! (Στεναζών καὶ εἰκὼν τὴν κεφαλὴν του). Ἄ! Τὰ ἰδικά μου χεῖρα τρέμουν πλέον καὶ δὲν εἴμποροῦν νὰ τὸ μεταχειρισθῶν. Ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ θάνατος ἔλθῃ καὶ μοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ μοῦ σταυρώσῃ τὰ χεῖρα εἰς τὸ στήθος μου, τὸ ἱερὸν αὐτὸ σπαθὶ, θὰ εἶνε ἰδική σου κληρονομία, (Μὲ τόνον) καὶ κῆρυξέ καλὰ, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα σου, νὰ ἐνθυμηθῆς τίνος χεῖρα μοῦ τὸ ἔδωκαν...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Καὶ τίνος χεῖρα τὸ ἐκράτησαν θὰ ἐνθυμηθῶ, παπποῦ, καὶ τίνος χεῖρα τὸ ἐκράτησαν· ὦ! σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!...

ΠΑΠΠΟΣ. Ἐλα λοιπὸν τώρα νὰ τὸ ἰδῆς καὶ νὰ τὸ φιλήσῃς τὸ σπαθὶ σου. (Ἐξέρχεται. Προπορεύεται ὁ Πάππος, εἶτα ὁ Πατήρ, εἶτα οἱ δύο ἀδελφοί).

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Ἐν ᾧ ἀπέρχονται, ἐναγκαλιζόμενος τὸν ἀδελφόν του μετὰ πολλῆς συγκινήσεως). Πυθαγόρα, εἶμαι εὐτυχῆς, ὦ! πολὺ εὐτυχῆς· καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι εἰς σὲ τὴν χρεωστῶ τὴν εὐτυχίαν μου.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Εἰς ἐμέ; ὄχι· θαρρεῖς ὅτι θὰ εἶμαι τόσον ἀνσῆρος νὰ οἰκειοποιηθῶ τὴν μεγαλοφυλίαν σου ὅπως σὺ τόσον γενναῖος καὶ οἰκειοποιηθῆς τὸ σφάλμα μου; ὄχι εἰς ἐμέ! τὴν εὐτυχίαν σου τὴν χρεωστῆς εἰς τὴν μεγάλην καρδίαν σου!...

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΙΣΤΡΟΥ

Είς τί οι πατέρες μεταχειρίζονται τὸν καιρὸν των;

Εἰς τί; Ὅπως ἐργάζονται καὶ κερδίζουν χρήματα, διὰ νὰ μὴ στερωῦνται τίποτε τὰ ἀγαπῆτα των τέκνα.

Διὰ νὰ ἔχῃσι τὰ τέκνα των μίαν μικρὴν καὶ μαλακὴν, μαλακὴν κλίβη, ἐν τὸς κομποῦ καὶ μικροῦ δωματίου ἢ πλησίον τῆς κλίνης τῆς μητρὸς των.

Διὰ νὰ ἔχῃσι τὰ τέκνα των καλὰ ἐνδύματα πολὺ ζεστά τὸν χειμῶνα, καὶ ἄλλα ὠραία διὰ νὰ τὰ φοροῦν τὰς Κυριακάς.

Διὰ νὰ ἔχῃσι τὰ τέκνα των νὰ τρώγουν κατ' ἡμέραν τὸ πρωτὶ, τὸ μεσημέρι καὶ τὸ ἑσπέρας, καὶ ἂν ἔχουν πολλὴν ἕρεξιν καὶ τὸ δειλινόν.

Ναί· ἰδοὺ εἰς τί οἱ πατέρες μεταχειρίζονται τὸν καιρὸν των.

Ὁ πατὴρ τῆς Κλειῆς εἶνε καθηγητὴς καὶ συγγραφεὶ καὶ βιβλία, τὰ ὅποια θὰ ἀναγνώσουν βεβαίως καὶ οἱ μικροὶ μας συνδρομηταὶ ὅταν μεγαλώσουν.

Εἰς δὲ τὸ Γραφεῖόν του ἔχει ἓν μεγάλο κἀνιστρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρίπτει ὅλα τὰ χαρτῖα,

τὰ ὅποια δὲν τῷ χρησιμεύουν. Ἐνθ' μίαν πρωτῶν ἦτο εἰς τὸ Γραφεῖόν του, ἀκούει κάτι τι νὰ κινῆται ἐντὸς τοῦ κανίστρου. Κανεὶς ποντικὸς θὰ εἶνε, ἐσκέφθη! Βέβαια ποντικὸς! Ὡ! ὄχι, δὲν εἶνε ποντικὸς, διότι κάμνει γάβ! γάβ! καὶ γε-

λά. Καὶ οἱ ποντικοὶ οὔτε γάβ! γάβ! κάμνουν, οὔτε γελοῦν. Ὁ πατὴρ παρατηρεῖ, καὶ τί βλέπει; τὴν Κλειῶν, ἥτις ἦτο κρυμμένη ἐντὸς τοῦ κανίστρου τοῦ πατρὸς τῆς μὲ τὸ μικρὸν τῆς κυνάριον, διὰ νὰ τὸν ἐκπλήξῃ.

Ἀνεκαλύφθησαν. Ἡ Κλειῶν, γελῶσα, ἐξέρχεται τοῦ κανίστρου καὶ πηδᾷ ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς τῆς, ὁ ὁποῖος ἐπίσης γελά, καὶ πλήρης χαρᾶς λαμβάνει τὴν μικρὰν τῆς Κλειῶν καὶ τὴν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καὶ ποῖος εἶνε εὐτυχέστερος ἐκ τῶν

δύο, ὁ πατὴρ ἢ ἡ Κλειῶν;

Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε ὁ πατὴρ, διότι ἂν τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν νὰ τὰ θωπεύουν οἱ γονεῖς των, οἱ γονεῖς ἀγαποῦν ἀκόμη περισσύτερον νὰ θωπεύουν τὰ τέκνα των.

(Μιμήσις).

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ

Ἦσαν δύο ἀδελφάκια,
Δύο εὐμορφα παιδάκια,
Ἐνας ἦτον ὁ Κωστάκης,
Ἄλλος ἦτον ὁ Γεωργάκης.
Οἱ διδάσκαλ', οἱ γονεῖς των
Καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς των
Ἀγαποῦσαν τὸν Κωστάκη,

Ὅχι ὅμως τὸν Γεωργάκη.
Ἐρωτᾶτε διὰ τί
Ἡ διάκρισις αὐτῆ;
Μάθετέ το: ὁ Κωστάκης
Ἦτον εὐτακτὸν παιδίον,
Ὁ δὲ κύριος Γεωργάκης
Ἦτον ἀτακτὸν παιδίον.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΤΗΣΙΣ

(Βλέπε τὴν ἐν σελ. 38 στίχοι)

Σὲ δένδρο ἀνθοστόλιστο, μὲ ἀπαλὸ χορτάρι
Καὶ μὲ κλαδάκια τοῦ βουνοῦ φωλιτὰ ἔχει στήσει
Ἀγαπημένο, ὀλόχαρο δύο πουλιῶν ζευγάρι
Καὶ μέσ' ἐκεῖνη τῇ φωλιτᾷ πουλάκια ἔχει γεννήσει.
Πετὰ φαγάκι νὰ τοὺς ἔβρῃ παντοῦ καλὴ μητέρα
Καὶ μὲ ἀγάπη καὶ φιλία τὰ τρέφει νύκτα ἡμέρα.

Ὅταν ξυπνᾷ τὴν αὐγῆ, ξυπᾷ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς
Τὸ δένδρο τῆς μὲ τῇ γλυκεῖᾳ φωνῇ καλημερίζει.
Καὶ φεύγει καὶ ξανάρχεται τριγύρω στὴ φωλιτᾷ τῆς
Καὶ ὅλη ἡμέρα ἔς τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς τριγυρίζει,
Φοβεῖται μὴ πουλὶ κακὸ περᾶση ἐκεῖ πέρα,
Γιατ' ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ κάθε καλὴ μητέρα.

Καὶ φεύγει καὶ ξανάρχεται τ' ἀγαπημένο ταίρι,
Ὅλο ἀγάπη καὶ φιλία, ὅλο χαρὰς γεμάτο,
Εἰς τὸ μικρὸ τὸ βάλκος τοῦ ἄλιγο φαγάκι φέρει.
Ἡ κάτω ἀπὸ τὴν γλῶσσά του ἄλιγο νερὸ δροσάτο,
Καὶ τὰ πουλάκια μὲ φωναὶς ἀνοίγουν τὸ στόμα
Τὸ παίρνουν ἀπ' τῆ μάνα των κ' ἡ μάνα φεύγει ἀκόμα.

Ἄ! τώρα πλέον καὶ αὐτὸ τὸν κόσμο θὰ γνωρίσῃ,
Ὅτ' καλαῖδ' ἠχοῦμένο, θὰ τρέχῃ νύκτα—ἡμέρα,
Κι' ὅταν κι' αὐτὸ καμμιά φορὰ πουλάκια θὰ γεννήσῃ,
Ὅτ' ἔῃ γιὰ τὰ παιδάκια του σὲν τρυφερῇ μητέρα!
Ἡ μάνα του τὸ δίδαξε πρὶν μάθῃ νὰ πετᾷ,
Πῶς πρέπει πάντοτε κανεὶς νὰ ζῇ γιὰ τ' ἀγάπη.

Ι. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛῆ

Τὸν γνωρίζετε τὸν Παντελῆ;

Ἐγὼ τὸν γνωρίζω.

Ἐχει πολὺ μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν
του καὶ πολὺ μικρὰν κεφαλήν.

Καὶ δὲν εἶνε περίεργον πῶς εἰμπόρεσε καὶ
ἐχώρεσε ἡ πολὺ μεγάλη αὐτῆ ἰδέα, τὴν ὁποῖαν
ἔχει διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἐντὸς τῆς πολὺ μικρᾶς
του κεφαλῆς;

Ὁ Παντελῆς εἶνε καὶ φιλόδοξος· θέλει δόξαν,
δόξαν καὶ νὰ συνεννοοῦμεθα τί δόξαν θέλει·
ὄχι νὰ πράξῃ καμμίαν μεγάλην πράξιν καὶ νὰ
δοξασθῇ, ὄχι· αὐτὸ οὔτε ἀπὸ τὸν νοῦν του διήλθε
ποτέ, ἀλλὰ θέλει ἐπιδείξιν, τιμᾶς, φήμην.

Καὶ ἕως ὅτου νὰ τὴν ἀποκτήσῃ αὐτὴν τὴν
δόξαν, ἐπειδὴ ἐνδοξότερον, μεγαλειότερον, λαμπρότερον
ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἑλληνας θεωρεῖ τὸν βασιλέα,
προσπαθεῖ νὰ τὸν μιμηθῇ εἰς ὅλα, εἰς ὅσα εἰμπορεῖ
τουλάχιστον.

Τρέχει εἰς τοὺς δρόμους ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν
μεγάλον του σκύλον Μάωφ, τρέχει καὶ ὁ Παν-

Ἰδέτε τὰ πῶς κάθονται μαζῇ συμμαζωμένα,
Τὸ ἓνα ἔς τ' ἄλλο ἀκουμπᾷ κι' ὅλα μαζῇ κινοῦνται,
Καὶ σὲν ἀθήρα, σὲν μικρὰ ἀδελφία ἀγαπημένα
Ξυπνοῦνς πάντα μὲ φιλία καὶ μὲ φιλία κοιμοῦνται.
Κοῦνια δὲν ἔχουνε αὐτὰ καλοσυγυρισμένη
Μάχουν φωλιτὰ μὲ λευκὰ λουλούδια στολισμένη.

Ἰδέτε τὴν μανούλα των πῶς κάθεται ἄσπ' πλάι
Πῶς πρέπει νὰ πετάξουνε θαρρεῖς τὰ συμβουλεύει,
Καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἐκεῖ παραφυλάει
Γιατ' ἔφτερά ἀδύνατα δὲν τὰ πολυπιστεύει.
Εἶν' ἡ φωλιτᾷ των ὑψηλὰ κ' ἀνπέσουν...συμφοράτων!
Δὲν θὰ τὰ σώσουν εὐκολὰ τ' ἀδύνατα φτερά των.

Μὰ ἓνα τὸ κατ' ὀρθοσ· ἀπ' τῇ φωλιτᾷ γλιστρεῖ,
Μὲ φόβο καὶ μὲ προσοχῇ ἀνοίγει τὰ φτερά του
Καὶ ἄλιγο-ἄλιγο πρὸς τὴ γῆ τρεμουλιαστὸ πετάει.
Τώρα δὲν εἶνε πιά μικρὸ... πετάει, τί χαρὰ του!
Ὅτ' ἔλεγγ' ἔς τ' ἀδελφάκια του ὅσα θὰ ὄσῃ, κι' ἀκόμα
Ὅτ' νὰ τοὺς φέρῃ καὶ φαγῇ εἰς τὸ μικρὸ του στόμα.

τελῆς εἰς τοὺς δρόμους μὲ ἓνα μικρὸ σκυλάκι·
ἔχει ἄλογα ὁ βασιλεὺς καὶ τὰ ἵππευεῖ, ἔχει
καὶ ὁ Παντελῆς ἄλογον καὶ τὸ ἵππευεῖ...
ἐν μικρὸν καλαμί· ἔχει Αὐλὴν ὁ βασιλεὺς, ἔχει
καὶ ὁ Παντελῆς αὐλὴν... τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας
των· ὅ,τι ἔχει ὁ βασιλεὺς προσπαθεῖ νὰ τὸ ἔχῃ
καὶ ὁ Παντελῆς.

Μίαν ἡμέραν παρατηρεῖ μὲ ἐκπληξῆ του ὅτι
δὲν ἔχει παράσημον.

—Ἐγὼ ὁ Παντελῆς νὰ μὴν ἔχω παράσημον,
σκέπτεται. Τί Παντελῆς εἶμαι χωρὶς παράσημον!
...Κ' ἐγὼ θὰ κάμω ἐν.

Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἀρπάζει ἐν τεμάχιον
τενεκὲ τοῦ πετρελαίου. Τὸ κόπτει, τὸ διορθώνει,
τὸ προσαρμόζει, τὸ κολλᾷ, ἔπειτα τρέχει
καὶ εὐρίσκει μίαν λωρίδα ἀπὸ τὴν ποδιάν τῆς
ἀδελφῆς του διὰ ταινίαν, εὐρίσκει καὶ μίαν
καρφοβελόνην, καὶ ὑπερήφανος, εὐχαριστημένος,
συγκινημένος βαθύως διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὅποیان
δίδει εἰς τὸν ἑαυτὸν του, κρεμᾷ μὲ ὄλην του

ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΝΑΝ ΕΚΘΑΜΒΟΙ, ΕΚΣΤΑΤΙΚΟΙ, ΘΑΥΜΑΖΟΝΤΕΣ ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΩΝ!

τήν μεγαλοπρέπειαν τὸ παράσημόν του εἰς τὸ στήθος του.

Τώρα πρέπει νὰ τὸν ἰδοῦν, πρέπει νὰ τὸν θαυμάσουν.

Ἄλλο πάλιν ζήτημα· ποῦ θὰ τοὺς εὕρῃ αὐτοὺς ποῦ τοῦ χρειάζονται διὰ νὰ τὸν θαυμάσουν;

Δοκιμάζει νὰ ἐξελεθῇ ὀλίγον εἰς τὸν δρόμον, καὶ ρίπτει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κρυφὰ βλέμματα « νὰ ἰδοῦμεν θὰ προσενηθῇ ἐντύπωσιν τὸ παράσημόν του; » μερικοὶ οὔτε γυρνοῦν νὰ τὸν ἰδοῦν· ἄλλοι τὸν παρατηροῦν μὲ περίεργον βλέμμα, ἄλλοι γελοῦν ἀπ' ὀπίσσω του· ἐν ἑκ τῶν παιδιῶν τῆς γειτονίας μιμούμενον, τὸν τόνον τῆς φωνῆς τὸν ὅποιον μεταχειρίζεται ὅταν φωνάζῃ τὸ πρῶτον περιδολάρην « μετὰ πράσσα! μετὰ πράσσα! » τρέχει κατόπι του φωνάζον: « μετὰ παράσημον, μετὰ παράσημον! » καὶ εἰς λούστρον τοῦ ἐκσπενδονίζει μίαν λεμονόκουπαν μὲ τὴν τέχνην κατὰ τοῦ παρασήμου ὥστε τοῦ ἀφαιρῆται τὰ τρία τέταρτα τοῦλάχιστον τῆς λαμπρότητός του.

Τότε βλέπων ὅτι τὸ παράσημόν του δὲν κάμνει ἐντύπωσιν ἐπιστρέφει εἰς τὴν αὐλήν του.

Εἰς μίαν γωνίαν ἦσαν συνηθροισμένοι χῆνες, ἰνδιάνοι, χοῖροι, πετεινοί, ὄρνιθες.

— Αἱ τοὺς ἐπέτυχαι! ἀνέκραξε, ἰδοὺ ποῖοι θὰ θαυμάσουν τὸ παράσημόν μου!

Καὶ κορδωμένος, καμαρωμένος, μεγαλοπρεπέστατος, προὐχώρησεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.

Τὴν ἔλευσιν του ὑπεδέχθη ὅλη ἐκεῖνη ἡ ὀμηγυρίς μὲ ἄκραν σιωπὴν· οὔτε γρυλισμοί, ἠκούσθησαν, οὔτε κακκαρισμοί, οὔτε χηνισμοί, οὔτε γκλου-γκλου, οὔδε κουκουρικὸ, οὔτε βῆξ. Ὅλοι ἔμειναν ἐκθαμβοί, ἐκστατικοὶ θαυμάζοντες τὸ παράσημον ἐκεῖνο τοῦ κυρίου των.

Καὶ ἀπὸ τὸν πόλιν θαυμάσμον οἱ ἰνδιάνοι ὑψωσαν περισσότερον ὑπερήφανοι τὸν μακρὸν των τράχηλον, αἱ χῆνες ἤνοιξαν, ἤνοιξαν, ἤνοιξαν τὸ ράμφος των, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ καταβροχθίσωσι κανένα ὀρεκτικώτατον φλοῖον πεπονίου, ἢ ὄρνις ἐκαρφώθη εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὁ ἀλέκτωρ

ἐκίνηε ὡς δαμονισμένος τὸν κόκκινον ὀδοντόν λόφον του καὶ ἐφούντωνε τὰ δρεπανοειδῆ περὰ τῆς παρδαλῆς οὐράς του, οἱ χοῖροι ἐκίνουν σπασμωδικῶς τὸ ρύγχος των, ἐτέντων τὰ ὠτά των, ἡ οὐρά των ἦτο τοιουτοτρόπως συστραμμένη εἰς τὰ νῶτά των, ὥστε ὁμοίωζε πρὸς ψιλὴν τεθεμμένην ἐπὶ φωνήεντος,

Καὶ ὁ Παντελεῆς ἐκαμάρωνεν, ἐκαμάρωνεν!

Ὡ ἀληθῶς τοὺς ἐπέτυχε τοὺς θαυμαστάς του!

Καλλιτέρεος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ τοιοῦτους ἐχρηάζετο καὶ τοὺς εἶρα.

Αἱ! μικροί μου φίλοι! εἶδετε βέβαια καὶ θὰ ἴδῃτε ἀκόμη πολλὰ παράσημα, ἀλλὰ μὴ σὰς θαμ-

νώσῃ ἢ λάμψις των· ἐξετάσατε νὰ μάθητε τί ἀντιπροσωπεύει τὸ καθὲν ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰς τὸ ὅποιον εἶνε κρεμασμένος; μέγαν νοῦν, μεγάλην καρδίαν, γενναϊότητα, φιλοπατρίαν μεγάλην; καὶ τότε μόνον θαυμάσατέ το· ἄλλ' ἂν δὲν ἀντιπροσωπεύῃ τίποτε ἀπ' αὐτὰ, τότε καὶ ἀδαμαντοκόλλητον ἂν εἶνε, σημειώσατέ το καλῶς εἶνε ἀπλοῦν τενεκεδένιο παράσημον.

Σὰς τὸ λέγα φανερά, ὅταν κανεὶς ἀπὸ σὰς θαυμάζῃ τοιαῦτα παράσημα, θὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ παράσημον τοῦ Παντελεῆ καὶ τοὺς θαυμαστάς του!

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΚΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ

— Γεωργάκη, πάλι μ' ἄρχισες τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
Μάθαινε πρῶτα σὰν νερὸ τὸ μάθημά σου, καὶ καιρὸ θὰ ἔχης γιὰ παιχίδια.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγε ἔς τὸν Γεώργῳ ἡ μαμὰ του, μὰ ὁ Γεωργάκης ὄλ' αὐτὰ τὰ νόμιζε γιὰ χωρατὰ, καὶ δὸς του τῆ δουλειά του.

Μόλις ἔς τὸ σπῆτι ἔφθανε ἀπ' τὸ σχολεῖό, πετοῦσε τῆ σάνκα του σὲ μιά γωνιά, καὶ ἔτρεχε ἔς τὴ γειτονιά, καὶ καρυδαῖς κτυποῦσε.

— Γεωργάκη, ἔλα, διάβασε, μὴν τρέχεις ὅλο ἐξω...
— Μαμὰ μου, τώρα δὲν μπορῶ, ἔγω γιὰ διάβασμα καιρὸ, μιστὴ στιγμὴ θὰ παίξω.

Μία βραδιὰ τὸν ἔκαμαν καὶ στρατηγὸ οἱ ἄλλοι μὲ φύλινο σπαθὶ κοντό, καὶ μὲ χαρτένιο τρικαντὸ ἀπάνω ἔς τὸ κεφάλι.

Τότε νὰ βλέπατε χαραῖς ὁ Γεώργος καὶ καμάρει!
Ἐκεῖνη τῆ χρυστὴ βραδιὰ τὸν λέγαν ὅλα τὰ παιδιά τὸ πρῶτο παλληκάρι.

Μὰ μόλις μπήκε σπῆτι του κουνώντας τὰ φτερά του, μὲ ἓνα ξύλο νὰ καὶ νὰ τὸν ἔκαμε 'στ' ἀληθινὰ Στρατάρχῃ ἡ μαμὰ του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΣΟΥΡΗΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΟΡΦΑΝΟΝ

Πρὸ τινων ἡμερῶν μετέβην νὰ ἐπισκεσθῶ ἐν μικρὸν ὄρφανόν πατέρα δὲν ἐγνώρισε τὸ δυστυχές, διότι ἀπέθανε πρὶν εἶναι αὐτὸ γεννηθῆ, ἡ δὲ μήτηρ του ἀπέθανε καὶ αὐτὴ πρὸ τινων μηνῶν καὶ ἔμεινε παντέρημον τὸ ταλαίπωρον εἰς τὸν κόσμον! ἀλλὰ μίαν ἀγαθὴν οἰκογένειαν τὸ εὐσπλαγγισθῆ, τὸ περιέβαλε καὶ τὸ υἱοθέτησε.

— Ποῦ εἶνε ὁ μικρὸς Ἀλέκος; ἠρώτησα, ἄμα εἰσῆλθον, τὴν εὐσπλαγγιστὴν κυρίαν, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ γείνη δευτέρα αὐτοῦ μήτηρ. Εἰσθε εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτόν;

— Τὸ καυμένο! μοὶ εἶπε σιγά, αὐτὸ εἶνε σωστὸ ἀγγελουδί. Εἶνε τώρα τόσο μῆνες ποῦ

ἀπέθανεν ἡ μητέρα του καὶ ὅμως φέρεται ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὅταν ἔζη. Ἀλήθεια! ἐλησμονήσα νὰ σὰς εἶπω ὅτι τώρα εἶνε τιμωρία πῖσω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ παραπέτασμα.

— Τιμωρία! καὶ τί ἔκαμε;

— Ὡ τίποτε, ἀπήνησεν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν εἰσεύρω νὰ ἔκαμε τίποτε. Ἄλλ' ὅταν τοῦ συμβαίῃ καμμίαν φορὰν νὰ κάμῃ κανὲν ἀπὸ ὅσα τοῦ ἀπηγόρευεν ἡ μήτηρ του, πηγαίνει μόνον του καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη τιμωρία, τὴν ὅποιαν τοῦ ἐπέβαλλεν ἡ μήτηρ του ὅταν ἔζη.

— Και έμάθατε τί σφάλματα κάμνει και νομίζει τον έαυτόν του άξιον τιμωρίας;

— Πολλάκις, μη έννοούσα διατί νομίζει τον έαυτόν του πταιστήν, προσεπάθησα να τδ έμποδίσω να τιμωρηθῆ· άλλ' έπειδή έδλεπον ότι έλυπετο πολύ και ότι τδ έπαιρνε τδ παράπονον, άπεράσισα να μη τδ έμποδίσω. « Η Μητέρα τδ θέλει » μου λέγει.

Υπήγα και έζητήσα τον μικρόν Άλέκον εις την κρύπτην του.

— Άλέκο μου, έρχεσαι να κάμωμεν ένα μικρόν περίπατον, τῷ είπον, αναούραξα όλίγον τδ παραπέτασμα.

— Ναι, ναι, μοι είπε. Τώρα ό Άλέκος έγεινε φρόνιμος.

Είπε δέ με τοιοῦτον τόνον άρσελειας αυτάς

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ (ΜΥΘΟΣ)

Ήτο ή συνήθης ώρα, καθ' ήν κάμνει ή χελώνη τόν περίπατόν της μόνη. Και λοιπόν έντός του Κήπου του βασιλικού, πλησίον εκεί όπου πρασινίζει τών Λεόντων τδ κλωβόν μ' άργόν βήμα, σκεπτική, σεδασιμα τις Χελώνη έπλανατ' έδω κ' εκεί.

Φεύγων εκ του μαγειρείου, την αυτην στιγμήν περίπου έτρεχεν έντός του κήπου νέος Ποντικός καθ' όλα ζωηρός και θαρραλέος, όπως τρέχει εις τόν Κήπον τδ άπίγευμα πᾶς νέος... εις τούς Λέοντας εκεί, συνητήθη ό μικρός μας κ' ή Χελώνη ή σκεπτική.

Ός την είδεν « Α! » φωνάζει με φωνήν προσποιημένην, « Ω! την γρατίαν την καυμένην... κύτταζε τι ήλικία και σηκόνει τόσον βάρος! Ω μητέρα μου, λυκούμαι και δέν έχω κέν τδ θάρρος ένα λόγον να σου 'πω και να σε παρηγορήσω, ώ πο πο πο πο πο πό!... »

« Όλην σου την κατοικίαν εις τούς ώμους σου να φέρεις πέ μου πώς το υποφέρεις;... και υπομονή έν ήτο κατοικία καθός πρέπει, ούτε σπήλαιον δέν είναι... δσκις, γρατιά μου, σε βλέπη πώς να μη σε λυπηθῆ και του τάφου την γαλήνην πώς να μη σου εύχηθῆ!... »

Κ' έρρητάρειεν ό ρήτωρ και τόν έδλεπεν εκείνη και την κεφαλήν έκινει, χωρίς λέξιν ν' άπαντήση εις τās τῆσας φλυαρίας. « Πρῆσεν εκείνος πάλιν μετά τῆσας προθυμίας. « Βλέπεις, γρατιά μου καλή, πώς τῷ όντι είν' ή Τύχη άδικος πολύ, πολύ;... »

« Κύτταζε 'ς έμέ τόν νέον πού δέν έχω τῆσιν χρειάν, έδωκεν εις κατοικίαν τὰ Άνάκτορα εκείνα, κ' έχω και τόν Βασιλέα και συγκατοικεί μαζί μου, έν φ' σε πού είσαι γρατιά βλέπεις πόσον σ' άδικεί; σε έφάρτωσ' ένα βράχον, και σ' έκάρφωσεν εκεί... »

— Εκ τού « Ηλεκώματος » τού 1871 »

τᾶς όλίγας λέξεις, ώστε, σᾶς βεβαιώ, μου ήλθον δάκρυα εις τούς οφθαλμούς και ώρμησα και τδ ένηγκαλίσθην και τδ έφίλησα.

Τδ καυμένον!

Δέν σᾶς συγκινεί και σᾶς ή τρυφερωτάτη αυτή έπιμονή του μικρού τούτου οφρανού τδ όποιον όπως υπακούσῃ εις όσα τῷ είπεν ή μητηρ του, και μετά τόν θάνατόν της άκόμη, τιμωρεί τόν έαυτόν του όσάκις νομίζει έν τῇ παιδικωτάτη του σκέψει ότι παραβαίνει καμμίαν από τᾶς παραγγελίας αυτῆς;

Ω! πόσοι, μη έκτελοῦντες τᾶς παραγγελίας τών γονέων των, ένφ' τούς έχουν ζώντας πλησίον των, έχουν ανάγκην να λάβουν ως υπόδειγμα τδ δυστυχές τούτο οφρανόν!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Είπε και με ειρωνείαν έσεισε την φαλακράν του κεφαλήν και την ουράν του.

Και τδ βλέμμα του καρφώσας εις τῆς φίλης μας τδ σώμα ήρχισε ν' άνοιγοκλείη με ταχύτητα τδ στήμα, όπως κάμνουναι κοινώς όλ' αί ποντικοί όσάκις βλέπουν πρόσωπόν τινος.

Αίφνης θόρυβος ήκούσθη πρὸς την Αιμυνητωνβατράχων... ήτο εις τών άπομάχων υπό τδ βαρύ του βήμα έπρξιν έν άρμονίᾳ κατά τῆς διεπαρμένα ξηρά φύλλα και κλαδιά... ό καλός μας Ποντικός μόλις ήκουσε τόν κρότον, κ' έμεινεν έκστατικός... »

Και τὰ έχασε... Ιδότε, προσκαθε' να φύγη, όμως τόν δεσμεύει κρύος τρόμος... Έλησιμόνησεν ό φίλος όλην του την ειρωνείαν κ' εις τούς πόδας τῆς Χελώνης σύρεται με άγωνίαν ζητών μέρος να χωθῆ κ' εκ του φοβερού κινδύνου, ως νομίζει, να σωθῆ... »

« Καλέ, τείν' αυτά; » τῷ είπεν ή Χελώνη μειδιῶσα, σὺ δά είπες τόσα τόσα δι' αυτό μου... πώς τδ λέγεις; δι' αυτό τδ σπήλαιόν μου και έδω να έλθης τώρα καταδέχεσαι, κομψόν μου, σὺ ό μέγας και παλός, ό καυχόμενος πώς έχεις συγκατοίκους βασιλείς!... »

« Έχεις... φόβος μόνον έχεις' έγώ, τίποτε δέν έχω, σὺ δά με σώσουν τρέχω... μόλις με χωρεῖ, τδ βλέπεις, τούτο δά τδ σπήλαιόν μου, κ' είμαι εύχαριστημένη, έπειδ' είνε ιδιόν μου. Όμως έκουράσθην, και... Άλλ' ό Ποντικός τῷ είνε; Α! Πού είσαι, Ποντικέ;... »

Κάμνει ένα δύο γύρους Ποντικῶν ν' ανακαλόφῃ, άλλ' αυτός τδ είχε στρέψῃ.

— Ας τον κατακρίνη δσκις δέν ήσάνθη ποτέ τρόμον— Έφυγε και ή Χελώνη ψιθυρίζουσα 'ς τόν δρόμον: « Εὐτυχία, ώ! πολλοί κάμνουν ότι σε γνωρίζουν, άπατώνται πλην πολύ... »

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΙΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

Κύριε!

Πρὶν σᾶς εἶπω, τι σκοπεύω να σᾶς εἶπω, νομίζω κατάλληλον να σᾶς περιγράψω όποία είμαι δια να γνωρίζετε ποία έχει την τιμήν να σᾶς γράψῃ.

Τδ όνομά μου τδ βλέπετε εις την υπογραφήν τῆς έπιστολῆς μου. Όνομάζομαι Χελιδών· είμαι μικύρα ένδεδυμένη και μόνον εις τδ στήθος μου φορώ λευκά· αί πτέρυγές μου είνε μακραι

και στεναι και εμπορώ να πετώ ταχέως και διαρκώς· ή κεφαλή μου είνε μικρά, άλλ' ήμεις αί χελιδόνες δέν θεωρούμεν κατηγορίαν μας να έχωμεν μικρόν κεφαλήν, οι οφθαλμοί μου είνε μικροί μὲν και αυτοί άλλ' άπαστράπτοντες· ή δε ουρά μου έχει σχήμα φαλίδος... ή όποία κόπτει μόνον τόν αέρα όταν πετώ.

Άφ' ου σᾶς έλαμα την φωτογραφίαν μου, έρχομαι τώρα και εις τδ προκαίμενον. Ειξεύρετε, κύριε, ότι έγώ και αί άλλαι ομόφυλοί μου αγαπώμεν την ζέστην· μόνον εις αυτην εμπορούμεν να ζώμεν· διὰ τούτο τδ σθινόπωρον όταν αρχίξῃ να κάμνη ψύχος φεύγομεν από τόν τόπον σας, όταν δέ έλθῃ ό Μάρτιος τότε επιστρέφομεν εις την αγαπητήν μας Έλλάδα. Διότι την αγαπώμεν ήμεις την Έλλάδα. Και τώρα λοιπόν θα έλθωμεν πάλιν· άλλ' αυτή ή έλευσίς μας είνε ή άφορμή τῆς άησυχίας μου και τῆς έπιστολῆς μου.

Ειξεύρετε, κύριε, ότι ήμεις δέν έχομεν οικίας ως τᾶς ιδικᾶς σας· ήμεις έχομεν φωλεάς· τᾶς φωλεάς μας τᾶς κατασκευάζομεν μόναι μας. Ημεις είμεθα και οι άρχιτέκτονες και οι κτίσται.

Ω! να ειξεύρετε τί κόπους καταβάλλομεν δια να κτίσωμεν την φωλεάν μας! Τδ μόνον εργαλείόν μας είνε τδ ράμφος μας· με αυτό μεταφέρομεν και προσκολλώμεν τόν κηλόν, με τόν όποιον κτίζομεν τᾶς μικράς μας οικίας· άλλ' άφ' οῦ τᾶς κτίζομεν πρέπει να τᾶς στρώσωμεν

με έπιπλα και τότε πετώμεν έδω και εκεί και συνάζομεν άχυρα, φρύγανα, μαλλία, και έτοιμάζομεν μαλακήν κλίνην δια τᾶ μικρά μας.

Τὰ μικρά μας! Άν έχετε μητέρα, κύριε, έρωτήσατέ την με ποίαν άνυπομονησίαν έπερίμενα να σᾶς γενήσῃ. Έρωτήσατέ την και φαντασθήτε και την ιδιάν μας άνυπομονησίαν. Ημεις γενώμεν τέσσαρα-πέντε ψᾶ. Τὰ έπράζομεν δώδεκα ήμέρας και δώδεκα νύκτας και έξα-

φνα τί αισθανόμεθα υπό τᾶς πτέρυγές μας; να κινούνται τέσσαρα πέντε χελιδονάκια. Τὰ καυμένα τὰ παιδάκια μας! Τότε γεμίζει ή καρδιά μας από έν άλλο αίσθημα— την στοργήν. Με τί ένδιαφέρον! με ποίαν συγκίνησιν τὰ βλέπομεν να μεγαλώνουν τὰ καυμένα! Ολίγον κατ' όλίγον φυτρώνουν αί πτέρυγές των. Πρέπει να μάθουν να πετούν και αυτά. Αυτή είνε ή άνατροφή την όποιαν πρέπει να δώσωμεν ήμεις εις τὰ παιδιά μας, και την δίδομεν με την μεγαλειέτραν φροντίδα· πετούμεν ήμεις οι γονείς εις μίαν γειτονικήν στέγην, και τὰ προσκαλούμεν την άλλην ήμέ-

ραν τᾶ προσκαλούμεν εις έν δένδρον τδ όποιον είνε μακρύτερα, έπειτα άκόμη μακρύτερα, έως ότου συνειθίσουν να πετούν και αυτά ταχέως και διαρκώς· άλλὰ και άφ' οῦ μάθουν να πετούν δέν μας άφίνουν να φύγουν τὰ αγαπητά μας παιδιά, μας αγαποῦν πολύ, και είμεθα εύτυχείς, εύτυχείς!

Άλλ' όμως, κύριε, υπάρχουν μερικά παιδιά, όχι ιδικά μας, ιδικά σας, ανθρώπων παιδιά, τᾶ όποια έχουσι την σκληρότητα να μᾶς καταστρέφουν την εύτυχίαν μας κρημνίζοντα τᾶς φωλεάς μας, συλλαμβάνοντα και βασανίζοντα τὰ τέκνα μας.

Λυπηθήτε μας, δι' όνομα τῷ Θεοῦ, λυπηθήτε μας και είπέτε εις αυτᾶ τὰ παιδιά να μη μᾶς κάμουν τόσον δυστυχείς!

Ήμεις ποῖον βλέπτομεν;

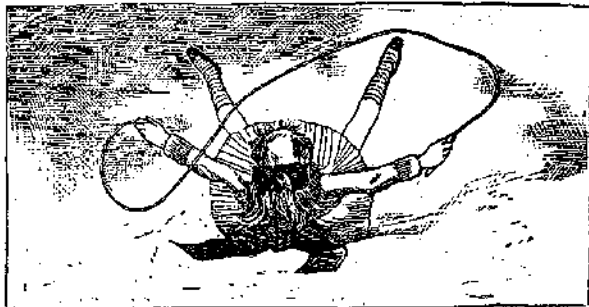
Τούναντιον ἡμεῖς φέρομεν τὸν καλὸν καιρὸν μαζῆ μας, τὴν ἀνοιξιν, τὰ ἀνθη.

Ἐπειτα σὰς τοὺς Ἑλληνας σὰς ἀγαπῶμεν πολὺ. Καὶ οἱ προπάτορες σας ἠγάπων πολὺ τοὺς προπάτοράς μας.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐπερίμενον μὲ χαρὰν τὴν ἔλευσιν μας, εἰς μίαν νῆσον μάλιστα ἑλληνικὴν (τὴν Ῥόδον), τὰ παιδία ἐφαλλον καὶ ἰδιαιτέρον τραγοῦδι τὸ ὁποῖον, καθὼς μοῦ εἶπεν ἡ μάμμη μου, ἡ ὁποία τὸ ἔμαθεν ἀπὸ τὴν μάμμη τῆς καὶ ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῆς, ἤρχιζε, κατὰ μετάφρασιν χειλιδόνος τινὸς ἡ ὁποία ἔκαμνε καὶ στίχους, ὡς ἑξῆς:

Ἄπ' τὰ μακρυνὰ τὰ μέρη
Καλῶς ἤλθε, χειλιδὸνα,
Ποῦ μᾶς φέρνεις καλακαῖρι
Καὶ μᾶς διώχνεις τὸν χειμῶνα.

Καὶ τότε ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη μᾶς ἀγαποῦν τόσο πολὺ, ὥστε μᾶς ἀφίνου νὰ κτίζωμεν τὰς φωλεὰς μας καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκκλησίας.

ΤΟ ΣΧΟΙΝΑΚΙ

— Γόρισε, μητέρα, 'δέ με
τί ὄρατα ποῦ πηδῶ!
εἰ 'ψηλὰ ὅπου πεττεῖμαι!
— Τίτα, τρέμω σὰν σὲ 'δῶ.

— Μὰ γὰρ κύτταξε λιγάκι,
μητερούλα μου καλή,
πῶς γυρίζω τὸ σχοινάκι!
— Τίτα, πρόσεξε καλῶ!

Μὰ ἡ Τίτα ὀλοένα
τὸ σχοινάκι τῆς γυροῦσε,
καὶ τρελλὰ, χαριτωμένα,
ὀλιγὸς φόβος ἐπηδούσε.

Ἐθνικῶς δὲ ποῖαν σημασίαν ἔχομεν διὰ σὰς τοὺς Ἑλληνας, ὅσοι δὲν τὸ εἰξεύρου ἄς τὸ ἀναγνώσουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ Μαρτίου τοῦ 1880, ὅπως ἐγὼ ἤκουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ὅπου εἶχον σταθῆ, ἢ ἀναγινώσκῃ ἐν μικρὸν παιδίον.

Ἡμεῖς δὲν σὰς ζητοῦμεν τίποτε· δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τῆς τροφῆς σας· ἡμεῖς τρώγομεν μίας καὶ ἔντομα· δὲν πιστεύω δὲ ἔτι οὔτε τὸ τερέτισμά μας νὰ σὰς ἐνοχλῇ, τούναντιον μάλιστα γομίζω ὅτι οἱ κοιηταὶ σας συγχρὰ πυκνὰ τὸ ἐπαίνου ἰς τοὺς στίχους των.

Διπηθῆτέ μας λοιπόν, κύριε, καὶ εἰπέτε εἰς ὅσα παιδία γνωρίζετε νὰ μᾶς ἀγαποῦν ὡς φίλους καὶ νὰ μᾶς καταδιώκουν ὡς ἐχθρούς.

Ἡ ἐγκάρδιος φιλη σας
Χειλιδῶν

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
ΑΙΜΥΛΙΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῆ βάσει τῶν κάτωθι 4 σκιαγραφήματων

Πρόκειται καὶ πάλιν νὰ θέσῃτε εἰς ἐνέργειαν τὴν φαντασίαν σας καὶ τὴν εὐφυίαν σας, μικροὶ μας φίλοι. Σὰς πρότεινει ἡ «Διάπλασις» τὰ κάτωθι τέσσαρα μικρὰ σκιαγραφήματα, ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἐπιχειρήσῃτε νὰ συνθέσῃτε ἐν διήγημα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπινοήσῃτε μόνοι σας.

Τὴν τάξιν τῶν τεσσάρων σκιαγραφήματων εἶνε ἐλεύθερος ἕκαστος νὰ τὴν μεταλλάξῃ ὅπως θέλει, ἀλλὰ δεόν νὰ ἐργασθῇ πάντοτε ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἐπομένων ὄρων τοῦ Διαγωνισμοῦ: α') τὸ διήγημά του νὰ μὴ περιέχῃ πλείονας τῶν 800 λέξεων· β') νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 16 τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου· γ') νὰ φέρῃ τίτλον: Ἀπάντησις εἰς τὸν Ε' Διαγωνισμόν τῆς «Διαπλάσεως», ὑπὸ τὸν τίτλον δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ) ὡς καὶ τὴν ἡλικίαν του, διότι δ') μόνον οἱ μὴ ὑπερβάντες τὰ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας των θύνανται νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἐν τῷ φυλλάδιῳ τοῦ προσεχοῦς Μαΐου θὰ δημοσιευθῇ τὸ βραβευθὸν διήγημα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος αὐτό, ἂν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του. Τὰ δύο δευτερεύοντα θὰ ἐπαινεθῶσι, θὰ τύχῃσι δ' εὐφῆμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

Ὅς ποῦ ἔξαφνα — Μαμά μου!
προμασμένη ξεφωνεῖ!
ἔπειτα γὰρ ἰδὲ με χάμου!
κτύπησα, μὰ . . . δὲν πονεῖ!

Ἄν πονῇ αὐτὴ τὸ ἔρει,
μὰ δὲν κλαίει· ἄντροπαλὴ
τῆς μητέρας τῆς τὸ χερί
τρέχει ἀμέσως καὶ φιλεῖ.

Κε' ἀπὸ τότε παιὰ ἡ Τίτα
πάντοτε τὸ νοῦ τῆς ἔχει·
σὰν πηδᾷ «Μαμά γὰρ κύττα!»
δὲν φωνάζει· μὰ πρόσέχει.

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἑλληνική παρουσιάζεται εἰς τὴν μαμά της: — Μαμά, τῆ λέγει, ἀνοίξα τὸ κομὸ καὶ ἐπῆρα τρία Λουκούμια.

— Ἐκαμες πολλὰ κακὰ, κόρη μου, ν' ἀνοίξης κρυφὰ τὸ κομὸ ἤτο μία κακὴ πράξις, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ, διότι τὸ ὁμολόγησες.

— Τότε μαμά, λέγει ἡ Ἑλληνική, δός μου ἀκόμη ἓνα Λουκούμι, διότι ἐγὼ δὴ μόνον ἔπῆρα ἀπὸ τὸ κομὸ.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἑυτέρου Ἀδελφου.

Ὁ μικρὸς Πάτροκλος ὁσάκις κάμνει ἐλεημοσύνην κρύπτει πάντοτε τὴν μίαν τοῦ χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Ὁ πατὴρ τοῦ ἀπαρῶν τὸν ἑρωτᾷ μίαν ἡμέραν: — Διατί, Πάτροκλε, ὅταν κάμνης ἐλεημοσύνην κρύπτεις πάντοτε τὸ ἓνα χεῖρ σου εἰς τὴν τσέπη;

— Διὰ τὸ μὴ βλέπει ἡ δεξιὰ ὁ, τὴν κάμνει ἡ ἀριστερά, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μετριόφρων.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Πολυγέροντος.

— Ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερο, τὸν Ἐκτορα (τὸ μικρὸν κυνάριον) ἢ τὴν κοῦκλάν σου; ἠρώτων τὴν μικρὰν Ἑλένην.

Ἡ Ἑλένη εἰώπα τὴν ἠρώτησαν καὶ πάλιν, καὶ πάλιν, ἀλλ' ἐκείνη εἰώπα.

Τέλος πάντων ἀφ' οὗ ἐδίστασε πολὺ, ἐκυψεν εἰς τὸ οὖς τὸ ἑρωτώμενος αὐτὴν καὶ τῆ λέγει σιγᾷ, σιγᾷ:

— Τὸν Ἐκτορα ἀγαπῶ περισσότερο, ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ... μὴν τὸ πῆχτε τῆς κοῦκλας μου!...

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Σπυρίδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἡ Διάπλασις ἀκαταπαύτως ἐργάζεται, ἀκαταπαύτως ἐνεργεῖ πρὸς ἀπόκτησιν περισσότερων φίλων, διότι δὲν πορῆσεν τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐπισκέπτηται δις τοῦ μηνὸς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους. Ἐχει τόσα πολλὰ νὰ τοῖς εἶπῃ, τόσα πολλὰ, ὥστε μὲ μίαν μόνην ἐπίσκεψιν κατὰ μήνα δὲν προφθάνει νὰ τὰ λέγῃ ὅλα, πρέπει ἀνεύχτως νὰ κάμνη δύο ἐπισκέψεις τὸν μήνα. Αὐτὸ πλέον τῆς ἐκκαρφῆς μέσα εἰς τὸ μυαλὸ καὶ αἰωνίως στέπτεται μὲ ποῖον τρόπον νὰ τὸ κατορθώσῃ. Εἰςκεῖται ὅτι ὁ εὐκολώτερος τρόπος εἶνε νὰ αὐξήσῃ τὴν συνδρομὴν, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζει νὰ τὸ κάμῃ διότι τότε δὲν θὰ δύνανται νὰ τὴν ἀναγνώσκουν καὶ οἱ πτωχότεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων, ὅπως αὐτὴ θέλει. Ὅσοι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τῆς ἤλθεν ἀκόμη εἰς τὸν νοῦν δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ διπλασιάσῃ τὴν συνδρομὴν, διὰ τὸ διπλασιάσῃ καὶ τὰς ἐπισκέψεις τῆς. Ἐσκέφθη ὅμως ἐν ἄλλο μέσον, τὸ ὅποιον εἶπεν ἡδὲ εἰς τοὺς φίλους τῆς πρὸ πολλοῦ καὶ τοὺς παρεκάλεσε μάλιστα, πολλὰκις νὰ τὴν βοηθήσουν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅσπ τὸ δυνατὸν ταχύτερον ὁ σκοπὸς τῆς. Ἐκαμες πολλοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ εὔρεν ὅτι ἂν εἶχε τοὺς ἀγαθιστοὺς δέκα ἕως δώδεκα χιλιάδας συνδρομητῶν, θὰ ἤδυνάτο χωρὶς νὰ αὐξήσῃ τὴν συνδρομὴν, νὰ τοὺς ἐπισκέπτηται δις τοῦ μηνός. Πολλοὶ ἐνήργησαν πραγματικῶς μετὰ θερμοῦ καὶ εὐγενοῦς ζήλου καὶ ἐνέγραψαν οὐκ ὀλίγους συνδρομητὰς ἐκ τῶν πολλῶν ὅμως τῶν ὁποῖοι ἐνήργησαν παρετήρησαν ἡ Διάπλασις ὅτι οἱ περισσότεροι δὲν εἶνε ἐκ τῶν μικρῶν τῆς φίλων, ἀλλ' ἐκ τῶν μεγάλων φίλων τῆς διότι πρέπει νὰ εἰσεύρεται — καὶ τὸ βλέπετε δὲ χωρὶς νὰ σὰς τὸ εἶπω — ὅτι πᾶν ὅτι λέγει ἡ Διάπλασις τὸ λέγει τόσων ὥραϊα καὶ μὲ τὴν χάριν, ὥστε μολοντί τὸ λέγει διὰ τοὺς μικροὺς τῆς φίλους, τὸ ἀναγινώσκουν καὶ οἱ μεγάλοι μὲ πολλῶν τῶν εὐχαριστησιν καὶ εὐχασιῶν μεγάλῃ ἀπόλαυσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς. Διὰ νὰ ἐκφράσῃ λοιπὸν τὰς εὐχαριστίας τῆς ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς μεγάλους τοὺτους φίλους τῆς καὶ διατήρησιν θερμὰ πάντοτε τὰ πρὸς αὐτὴν αἰδήθημά τῶν ἐσκέφθη νὰ κάμῃ καὶ τι χάριν αὐτῶν. Τὴ νὰ κάμῃ λοιπὸν, εἰ νὰ κάμῃ; τί ἄλλο παρὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τοῖς παράσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλουτίσῃ τὴν βιβλιοθήκην τῶν μὲ ὥραϊ-

τατα συγγράμματα, μὲ τὰ ποιήματα τοῦ ἐθνικωτέρου ἡμῶν ποιητοῦ, μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐθνικωτέρου ἡμῶν ἱστοριογράφου καὶ μὲ τόσα ἄλλα ὥραϊα καὶ ἠθικὰ βιβλία τὰ ὅποια ἐξάπαντος πρέπει νὰ κοσμήσῃ τὴν βιβλιοθήκην παντὸς Ἑλλήνου. Ὅτὸ τὸ ἴδῃτε εἰς τὴν ἀγγελίαν τὴν ὅποιαν θὰ λάβητε μετὰ τοῦ φυλακίου τούτου τὴν ὅποιαν πολλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ δώσῃτε εἰς τοὺς γονεῖς σας, τοὺς μεγάλους ἀδελφούς σας, τοὺς μεγάλους ἐν γένει φίλους σας καὶ φίλους μας, ὅστινες ἔμα τὴν ἀναγνώσων θὰ ἴδουν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε ἀξία καὶ τῶν μεγάλων φίλων τῆς ὅσον εἶνε καὶ τῶν μικρῶν καὶ παρακαλέσατε τοὺς νὰ ἐκδηλώσῃσι τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῶν καὶ νὰ ἐνεργήσῃσι καὶ πάλιν πρὸς αὐξήσιν τῶν φίλων τῆς, διότι ἐκτὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅπερ θὰ φαῖν ὅτι ἔχουσιν δι' ὅμᾶς, φροντίζοντες νὰ λαμβάνετε τὴν Διάπλασιν δις τοῦ μηνός, θὰ ἔχῃσι καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ σπουδίσῃσι τὴν βιβλιοθήκην τῶν μὲ τόσα ὥραϊα βιβλία, ἀντὶ τῶν μικρῶν σχετικῶς τιμῆς.

Δύο ἐκ τῶν φίλων μου εἶνε διδμοὶ ἀδελφοί, εἶνε ἑκαστεῖς καὶ ὀνομάζονται ὁ μὲν Πέτρος ὁ δὲ Παῦλος· μοὶ γράφουν λοιπὸν οἱ δύο αὐτοὶ ἀδελφοὶ ὅτι οὐδέποτε λέγει ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν καλὰ νὰ πάθῃ, ὁσάκις ὁ ἄλλος τιμωρεῖται, διότι εἶνε ἡγαπημένοι ἀδελφοί. — Δὲν ἀμφισβάλω, φίλοι μου, δὲν ἀμφισβάλω περὶ τούτου, διότι ὁ ἀδελφὸς πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἡγαπημένοι. Οὐδ' ἐννοοῦσε σὰς ἡ Κυρία Φιλομήλα εἰς τὸ διήγημά τῆς «Καλὰ νὰ πάθῃ!» τὸ ὅποιον ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, οὐδ' ἤτο ποτε δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ εἰς ἐμπορὴν νὰ εἶνε τις συνδρομητῆς τῆς «Διάπλασις» καὶ συγχρόνως νὰ ἔχῃ τὸν μοχθηρὰν ψυχὴν ὅσον τὰ δύο ἐκεῖνα παιδία Πέτρος καὶ Παῦλος περὶ τῶν ὁποῖων ἐπρόκειτο: εἰς τὸ «Καλὰ νὰ πάθῃ!» Ἄ! πᾶ! πᾶ! πᾶ! πᾶ!...

Καλὸ γίνεται ποτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Δὲν ἔχομεν καμμίαν δυσκολίαν, φίλοι Ἑλληνοτρόσιοι, νὰ παραδωχθῶμεν τὴν παρατήρησίν σου.

Διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἔλαβον μερικὰς λύσεις μὲ τὸ ψευδώνυμον Παιεῖς. Τίνος θὰ εἶνε ἄρα γε; τίνος; Τέλος ἀνεφάνη τὸ Βόρειον Σέλας καὶ λίαν εὐγενῶς δὲ παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τοὺς ζητήσαντας νὰ μᾶθωσι τὸ ὄνομά του ὅτι καλεῖται Κωνσταντῖνος Α.

Κ. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἐξετέλεσα τὴν παράκλησίν σου, ἀγαπητὸν μοὶ Βόρειον Σέλας. Θὰ ζητήσω ὅμως καὶ ἐγὼ μίαν χάριν ἀπὸ σέ... ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ γράψῃς συχνότερα.

Ὁ Ἐσπερος μοὶ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ τὴν δημοσιεύσω. Θὰ τὸν ἴδῃτε, θὰ τὸν γνωρίσετε ὅλοι ὅσοι μ' ἐρωτᾶτε.

Ἐὰν πρόκηται νὰ μοὶ γράψετε τοιαύτας ἐπιστολάς, φίλοι μου Δάμων καὶ Φιντία, ὅχι μόνον θὰ παύσω νὰ σὰς ἀγαπᾶ, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ σὰς ἀπαντᾶ πλέον. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ διεγείρονται πάθῃ μεταξὺ τῶν φίλων μου, ἀλλ' ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη. Τὶ εἶνε λοιπὸν αὐτὰ ποῦ ἀρχίσατε. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μοὶ ζητήσῃτε συχνώτερον διὰ τὰς τελευταίας σας ἐπιστολάς, τὰς ὅποιας ἐξ ἀπερισκεψίας ἐγράψατε βεβαίως, διότι καθ' ὅλα εἶσατε καλὰ παιδία, καὶ σὰς ἀγαπῶ.

Προμηθεύσω ὅτι ὁ Ἀετὶδὲς τῶν Μελαντῶν Λίθων θὰ γίνῃ καλὸς συνεργάτης μου εἰς τὰς «Πνευματικὰς Ἀσκήσεις» καὶ τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα». Μόλις ἐφέτος ἐγνωρίσθημεν καὶ μοὶ ἔστειλεν ἀμέσως, ἐν λογοπαίγνιον πρὸς δημοσιεύσιν. Μὴ παρανευθῆτε ὅμως διότι δὲν τὸ δημοσιεύω! Καλούτσικο εἶνε, μολοντί εἶνε τὸ πρῶτόν του, ἀλλ' ἤξερα ὅτι τὸ δεύτερόν του θὰ εἶνε πολλὸ καλλίτερον καὶ θέλω ἐγὼ νὰ γείνη καὶ πῶς ζωηρότερα ἢ πρῶτη του ἐμφάνισις καὶ ἀνταξία τοῦ ψευδωνύμου του, τὸ ὅποῖον μὲ τὴν καλαισθησὴν ἐτέλεσεν.

Ἡ ἀπάντησίν σου εἰς τὸν Ἄ διαγωνισμόν, ἦτις ἔλαος ἦτο καλὴ, ἔφθασε πολλὴ ἀργὰ καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει ἀγαπητὴ Μ. Μ. Σ. Πρόσφερε, σὲ παρακαλῶ, τὰς προσηρῆς μου εἰς τὸν ἀειπάτητον πατέρα σου καὶ εἰπέ τῷ, ὅτι ὁσάκις λέγει εἰς τὸν διδάσκαλόν σου νὰ εἶνε ἀσπληρὸς καὶ νὰ σοῦ ταῖς βρέξῃ, κάποτε, πρέπει νὰ λέγῃ τοὺς ἀλάριστον καὶ εἰς τὸ νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμελής... Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται, ὅτι σὺ καὶ χωρὶς νὰ σοὶ τὸ εἶπῃ ὁ πατέρας εἶσαι τοιοῦτος καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἔδωκες ἀφορμὴν εἰς τὸν διδάσκαλόν σου νὰ σοῦ ταῖς βρέξῃ.

Αὐτὴ ἡ Νεαρὰ Ἠλικία καταγίνεται βλέπω εἰς μελέτας ἀρχαιολογικάς. Ἀπόδειξις ὅτι μοὶ ἔστειλε πρὸς δημοσιεύσιν πνευματικὰς τινας ἀσκήσεις τὰς ὁποίας ὅμως ἐγὼ θὰ φυλάξω μετὰ πολλῆς προσοχῆς, διότι ἔχουν πρᾶγματι ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν.

Νομίζω, ἀγαπητὸν μοὶ Λείριον, ὅτι κάποτε ἔλαβον μερικὰς λύσεις ὑπογεγραμμένας μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ ἐγὼ, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, δὲν τὰς ἔλαβον ὑπ' ὄψει, ἀφοῦ πλησίον τοῦ ψευδωνύμου δὲν ὑπῆρχε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου. Δὲν σημαίνει τίποτε, ἂν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδρομητῶν μου εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐγγεγραμμένον καὶ ὅχι τὸ ἰδικόν σου, διότι ἐγὼ τοὺς ἀδελφούς τῶν φίλων μου τοὺς θεωρῶ ἐπίσης φίλους μου καὶ τοὺς ἀγαπῶ ἐξ ἴσου καὶ αὐτοὺς, ἐνίοτε μάλιστα καὶ περισσότερο, ὅταν μάθω ὅτι αὐτοὶ εἶνε φρονιμώτεροι καὶ ἐπιμελέστεροι καὶ εὐνέστεροι, ὥστε καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου δύνασθε νὰ μοὶ γράψετε καὶ νὰ μοὶ ἀτέλλετε λύσεις, ἐγὼ δὲ θὰ τὰς δημοσιεύω καὶ θὰ σὰς ἀπαντῶ. Φίλησόν μου τῶρα τὴν Ἀνεμίαν.

Ἡ Μικροῦλα Τραλάλι καὶ ὁ Ἐρυθρὸς Φιττακὸς θὰ μᾶθουν, Μικρὰ μου Πεταλούδα, ὅτι ἐρωτᾷς εἰ ἔγιναν; πῶς δὲν φαίνονται πλέον εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἐπίσης θὰ μάθῃ ὁ Ἀραπάκος ὡς καὶ ὁ Δάμων καὶ Φιντία ὅτι τοὺς ἀσπάζεσαι καὶ ἐπιθυμῶς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά των.

Ὁ Εὐάγγελος Δ. Α. ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Φωτοβόλου Ἀστέρου, ἐν καὶ ἀσπάζεται. Ἀλλὰ διατί, ἀγαπητὸν μοὶ Εὐάγγελε, δὲν ἔλαβες καὶ σὺ ψευδώνυμον, ὅπως ὅλοι σφεδρὸν οἱ φίλοι μου ὅσοι μοὶ γράφουσιν συχνά; μῆπως δὲν ἔχεις σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν μετ' ἐμοῦ ἀλληλογραφίαν σου;

Πρόσφερε, σὲ παρακαλῶ, τοὺς ἀστασμούς μου εἰς τὸν Φωτοβόλον Ἀστέρα, ἀφοῦ τὸν βλέπεις καθ' ἡμέραν, μικρὸν μοὶ Ραταπλάν-πλαν-πλαν καὶ εἰπέ του ὅτι ὁ φίλος μου Ἀρπαγίτης ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του, καὶ ὅτι τὸ Ἑλληνοτρόσιον τῷ προσφέρει τὰς προσηρῆς του καὶ μοὶ λέγει νὰ τῷ εἶπω ὅτι τὸ ὄνομά του ἀποτελεῖται ἐξ ἐνὸς διπλοῦ συμφώνου καὶ τῶν δύο μακρῶν φωνηέντων, ἐρωτᾷ δὲ διὰ τὸ ἰδικόν του ὄνομα. Ὅλα ὅμως αὐτὰ νὰ τῷ τὰ εἶπῃς πρὶν τ' ἀναγνώσῃ μόνος του. Τρέξε λοιπὸν!

Ἄ! στάσου δά! εἰδες; παρ' ὀλίγον νὰ τῷ λησμονήσω. Ἄκου νὰ σὲ πῶ, Ραταπλάν εἰπέ ἀκόμη εἰς τὸν Φωτοβόλον Ἀστέρα ὅτι ὁ Ἐσπερος τὸν ἀσπάζεται, καὶ ὅτι θεωρεῖ περιττὸν νὰ τῷ εἶπῃ τὸ ὄνομά του, διότι μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιεύω τὴν εἰκόνα του καὶ θὰ τὸν γνωρίσῃ καλλίτερον, πρόσθεσον δὲ εἰς ὅλα αὐτὰ ὅτι ὁ ἴδιος Ἐσπερος εὐχεται διὰ τὸ αὐτοῦ πρόπου νὰ γνωρίσῃ λίαν ταχέως καὶ ἐκεῖνος τὸν Φωτοβόλον Ἀστέρα. Θὰ τὰ ἐνθυμηθῆς ὅλα;

Ἡ Μικρὰ Σεισορρήθρα ἡ ὅποια, ὡς κάλλιστα γνωρίζεῖ ἡ Διάπλασις, παρήγγειλε μετ' ἄλλων φίλων τῆς «τὸ Ἄσπρον τῆς Πρωτοχρονιάς» ἐνώπιον ἐμπλεκτοῦ ἀκαροτηρίου παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔχειροκροτήθησαν καὶ ἐπρηνέθησαν ὅλοι οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν παράστασιν, θὰ εὐχαριστήσῃ, λέγει πάρα πολλὴν κατορθώσῃ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ εἰς τὴν φυλακίαν τῆς ἡ Ἀγγελιοφόρος Ἡεριστέρα, ἣν ἀσπάζεται λυπεῖται δὲ πολλὴ ποῦ ἔσβυσε ὁ Πολικός Ἀστήρ, ἄλλως θὰ τοῦ εἶλετο τὸ ὄνομά τῆς. (Ἦ! αὐτὸς τὸ ἤξευρε, ὑποθέτω, φίλη μου). Τὴν δὲ Μικρὰν Πεταλοῦδα θὰ προσπαθήσῃ, λέγει, νὰ τὴν συλλάβῃ εἰς κανὲν ἄθος ἐπάνω καὶ νὰ τῆς εἶπῃ κρυφὰ εἰς αὐτὴ τὸ ὄνομά τῆς. Καλὰ ποῦ σοῦ τὸ εἶπε, Μικρὰ Πεταλοῦδα. Ἐχε τὸν νοῦν σου!

Φυλαχθήτω ὀλίγον ἀπὸ τὴν νέαν φίλην μου τὴν Σφῆκα. Εἰσεύρεται ὅτι αἱ Σφῆκες κεντρῶν φαρμακερὰ αὐτὴ ὅμως, ὡς καὶ ἡ ἴδια μοὶ γράψει, ἐπειδὴ εἶναι μικρὰ καὶ καλοανατετραμμένη Σφῆκα, οὕτε δύναται, οὕτε θέλει νὰ κεντήσῃ δυνατὰ. Ἀπόδειξις τοῦτου εἶνε αἱ ἐξῆς ἐρωτήσεις εἰς ὁποίας μὲ πολλὴν εὐφροσύνην καὶ μὲ πνεῦμα ἀστείαιμῶ, ἐννοεῖται, ἀποτείνει πρὸς τοὺς φίλους μου Ἐσπερον καὶ Μικρὰν Σεισορρήθραν, ἀφορμὴν λαμβάνουσα ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Ἄ διαγωνισμοῦ. Ἐρωτᾷ λοιπὸν τὸν Ἐσπερον: «α) ἂν ἡ Σερπετὴ ἀντίταρξεν κλειστόν στόμα σκύλου καὶ ὅχι ἀνοικτὸν θὰ ἐφροδοτᾷ; β) Διατί ἡ Σερπετὴ μὲ φρονητῆ μὴ τὴν ἀρπαξέτω τὰ κύματα τοῦ σκύλου καὶ ὅχι τὰ δόντια; βεβαίως θὰ ὑπέθεσον ὅτι καὶ ὁ σκύλος εἶνε γάτος. γ) Ἦτο ὁ Κυρ-Γεώργης ἐνήμερος εἰς τὰ νεὰ τῆς ἡμέρας ἀφοῦ ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας τὰς ὁποίας εὕρισκεν εἰς τὰ παληκοῦράλα του;» Πρὸς δὲ τὴν Μικρὰν Σεισορρήθραν ἀποτείνει τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «ἀφοῦ πέτυχον ὅσα ἦσαν 8 ἐπὶ 8 ἔγραφε εἰς τοὺς διαγωνισμούς τῆς «Διάπλασις» 800 λέξεις, ἐφέτος, ὅτε εἶσαι 9, γράφεις 900 λέξεις, ποῦ χρόνου σκοπεύεις νὰ γράψῃς 1000;» — Ἡ Διάπλασις περιμένει νὰ ἀπαντήσῃσι μὲ εὐφροσύνην καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Σφῆκας οἱ δύο ἐρωτώμενοι φίλοι τῆς.

ΑΙ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» ΤΟΥ Κ. ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

Πωλούμεναι ἐν τῇ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντι λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιαύτους

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς πρὸς ἐκδομένους τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2, 50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστελλόμενος φρ. 2, 80

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

34. Ἑλλητισύμφωνον: ἦ — ἰα — ἦ — εἰ — οὐ — δ' — υ' — α' — δ' — ἰ — οὐ — δ' — α' — δ' — ἰ — ε' — α' — δ' — ἰ — α — δ' — ἰ — α — ἦ — ἦ — αἰ — δ' — α' — ο' — ἦ — ε' — α — ε' — αἰ — ὦ — α — ὦ — α — δ' — α' — ε' — ο' — αἰ — εἰ — ἦ — α' — α' — ἰ — ὦ — α — ὦ — ε' — ὦ — αἰ — ὦ — δ' — ο' — ὦ.

35. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ἀριθμὸς, φύλλον τὸ δευτέρον μου, εἰς κήπους δὲ οἱ φίλοι μου ζήτουν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Χαρίτων τοῦ Θεοῦ

36. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκειται εἰς τοὺς συνδέσμους, τὸ δευτέρον μου μεταξὺ τῶν Κυκλάδων νήσων, τὸ δὲ σύνολόν μου εἰς τὴν κατάλογον τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων ποιητῶν.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ζεφυρίας Ἀδρίας

37. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον μου ἑπαιρικόν, τὸ σύνολόν μου χόρτον.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Φωτειλοῦ Ἀστέρου.

38. Συλλαβόγραφος.

Ἦνε πρόθεσις τὸ πρῶτον, τὸ δὲ δευτέρον μου γράμμα, εἰς νεκροταφεῖον τρέξε νὰ με εὕρης ἐν τῷ ἔμῳ.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Γερ. Μ.

39. Ἀεξίγραφος. Μὲ κεφαλὴν ἤμην φοβερὸς δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀνευ κεφαλῆς ἔχω φοβεράν κεφαλὴν.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἀειθαλοῦ Ἀφάνης.

40. Ἀνεγμά.

Δὲν ἔχω πόδι, ἀλλ' ἐμπρὸς ἀκαταπαύστως τρέχω καὶ τὴν ζωὴν ἐνῷ μετρῶ ἐγὼ ζωὴν δὲν ἔχω.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κοροράου.

41. Παίγνιον. Λάβε ἐν μου γράμμα, λάβε μου δύο γράμματα, τρία γράμματα, τέσσαρα γράμματα ἂν ἴλα μου τὰ γράμματα λάβης, εἴ οὐδὲ κατ' ἑλά-

χιστον θὰ μεταβληθῶ. Δύνασαι νὰ μαντεύσῃς τίς εἶμαι;

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κριμειρὶ καὶ Τουροροῦ.

42. Λογοπαίγνιον. Ποῖον νησίον ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ γάτους;

Ἐστία ὑπὸ τῆς Μικρῆς Εἰσοσφίθρας.

43. Λογοπαίγνιον. Ποια γράμματα τοῦ ἀλφάβητου δὲν εἶνε κακά;

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Καποῦσιου.

44. Λογοπαίγνιον. Κατὰ τί συμφωνεῖ ὁ ἀρελῆς μαθητὴς μὲ τὸν ποικικόν;

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Βενικῶ.

45. Λογοπαίγνιον. Ποία νῆσος εἶνε ἔρηφρημένη;

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ρουσελλῶ καὶ τῆς Μικρῆς Πεταλούδας.

46. Λογοπαίγνιον. Ποῖα εἶναι τῶν προθέσεων εἶνε αἱ μάλλον μυσταί;

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἀκροβουλίδος.

47. Λογοπαίγνιον. Διατὶ τὸ βρόφη εἶνε εὐτραφέστερον εἰς τὸ Γαλαξίδιον, εἰς τὸ Γαλάξιον καὶ εἰς τὸν Γαλατῶν, παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Βρασίαν, εἰς τὸ Φανάριον καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις;

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κοροράου.

48. Ἀπροσδόκητον. Πῶς δύναμεθα νὰ διατηρῶμεν καινούργη τὰ ὑποδήματά μας;

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Σανθέρου.

49. Ἀπροσδόκητον. Πόθεν δὲν δύναται νὰ λείψῃ ἡ εὐτυχία;

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἀπτεροῦ Ναικί.

ΛΥΣΕΙΣ

18. Ἄπ' οὐδενὸς τῶν ἔργων ὅσα πράττεις πρέπει νὰ λείπῃ ἡ προσοχὴ καὶ ἡ μετ' ἀκριβοῦς σκέψους οἰκονομία. — 19. Κόμηλος. — 20. Πιπέρι. — 21. Ὑφασμα — φάσμα. — 22. Ἐπίλος — τίλος. — 23. Ἀφρὸς — φάρος. — 24. Σιωπή. — 25. Διότι ἀμύριτα ἔχουν φύλλα. — 26. Μέγαρα. — 27. Ἀγριά. — 28. Ρώμη. — 29. Ἀρχυρα. — 30. Θεῖον (θεῖαφι). — 31. Ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ὁδὸς. — 32. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον οὐδέποτε προὔταθῃ. — 33. Ἄν τὰ βάλωμεν ἐντός αὐτῶν.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ἄΓΓΡΩΝ

Ἀειθαλῆς Ἀφάνης 11 α'. — Ἀετὶδὸς τῶν μελαίνων Ἰβάν 7 α'. — Ἀβυρνίσιος Γ. Στράνος 2. — Ἀραβικὸς 14 α' καὶ 12. — Ἀνθροῦδότης Γ. Κωνσταντίνος 10 α'. — Ἀνεμίον 6. — Ἀντίλοφος Νῆξ 12 α'. — Ἀντίκας Δ. Εἰγγέλιος 4 α'. — Ἀπτεροῦ Ναικί 7. — Ἀραβικὸς Ἰππος 8. — Ἀρβαντικὸς 5 α'. — Ἀργυροτόμος 2. — Βελιθεῖος 6 α'. — Βενι-Ζοῦγ-Ζοῦγ 10. — Βόρειον Σίλος 11. — Βουκίνα Ἰερμίνια 9. — Γουάκη Θ. Μαρία 8. — Δάμων καὶ Φωτεινὸς 7. — Δημητριάδης Α. Ἀγγελος 7 α'. — Δελφιδόλου Ἄνακτ. 11 α'. — Δυρῶν Ἰωάννης 4 α' καὶ 3. — Εὐλαδοπόλιον 10 α'. — Ἐπιταρῶ 10 α' καὶ 9. — Βρεσλικὸς καὶ Πολυπότιος 7. — Εὐδοκίον Μυριόβιμον 4. — Εὐσταθίου Δ. 8 α'. — Ζαρητίου Θ. Κωνίνα 6. — Ζερόβ Ν Δ Μ 7 α'. — Οὐρά 1 Γενναῖος 9 α'. — Ἰωάννης Πηλεῖ 12α'. — Κληρίδης Ἰωάννης 9. — Κριμειροῦ Στράτ. 1. — Κίρην 13 α' καὶ 11. — Κολωνάτος Ἐλάκ καὶ Ἰωίδου 7. — Κοντοπόλιος Γ. Κρατῶ 9. — Λατῶν 9. — Μαρμαροῦλια 9 α'. — Μάρθα Ἄνακτ. Κοραλὴ καὶ ἄγρ. 2 α'. — Μαρῶς Ἀδωνίου Γεωργ. 4 α'. — Μαρμαροῦς Ἀλέξ. 11 α' καὶ 9. — Μίλας Ἀστὸς 6. — Μιλοσφόρος Γερ. 13 α'. — Μιντιόρος Α. Παν. 9 α'. — Μικρὸ Ἐκφορ 13 α'. — Μικρὰ Πεταλούδα 7 α'. — Μικρὰ Σκουροῦρα 14 α' καὶ 11. — Μικροὶ Διάδοχοι 8. — Μικροὶ Καποῦσιος 6. — Μικροὶ Πηλεῖος 1. — Μιχαήλ Νεξ. 9 α'. — Μιχαήλιδου Ἐλ. 11 α'. — Μιχαήλιδος Θ. Ἄντ. 3. — Μουρατῆς Δο. Στράτ. 4 α'. — Μυκαρπαρῆτος Α. Ἰωάν. 1. — Νουοῦτις 12. — Μουρίνη 6. — Νεαρὰ Ναικίς 9. — Οὐανοπόλιος Δ. Ἰων. 1. — Οὐανόπουλος Π. Ἀνδ. 7. — Παυλίανος 9. — Παπαδοκίμωνος Ἰ. Κωνίνα 9. — Πηλεῖος Γ. Φρατ. 3. — Πηλεῖδος Δ. Ἰω. 2. — Πολυπότιον Κληρίδης 12 α'. — Πουλίκα 13 α' καὶ 11. — Προσεπίου 1. Ἰμρ. 5 α'. — Ρατακίαν-κλαν-πλαν 9, α'. — Ρίκο; Ἐπίκοτος 5, α'. — Σκουροῦρα Ἀ. Ἀλεξάνδρ. 5, α'. — Σωτηρίουδου Ἀγγελικὴ 4. — Τρικιδίου Σοφία 12 α'. — Τρικιδίον Ἀκατορίνη 12 καὶ Εὐσταθίου 8 α'. — Τριποκόμης 10 α' καὶ 2. — Τσακιδίου Ἐλένη 12 α'. — Φιλιππίου Τριτῶν 3. — Χάριτες τοῦ Θεοῦ 8. — Χριστοπόλιος Κ. Εὐσταθίου 6 α'. — Χριστοῦ 4. — Χριστοφοῦ 4.

Συνδρομὴ ἑτησία καὶ μόνον προσηλωτῆς: Ἐν Ἑλλάδι φράγμα 2. — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Ἀτ συνδρομῇ κηρὸς διαπλάσεως τῶν παιδῶν ἔχοντες τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγοντες τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Συνδρομητὰι ἠγγράσκου κατὰ πᾶσαν ἰσχυρὰ καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους. Εἰς τοὺς προσηλωτὰς καὶ προσηλωτῆσσι 10 ἔγρ. 12 συνδρομῆς στέλλεται. Ἐν φύλλον ἑκάστῳ κατ' ἕνα τὸ ἔτος. Ἄριστα δ' ἐπιτακτικῶς ὄντα 20 ἔγρ. καὶ 100 εἰς τοὺς κρημνημένους κλειστοῦ συνδρομῆς τῶν 12. — Ἀτ συνδρομῇ ἐν τῷ παλαιῷ καὶ τοῦ ἑπιτακτικῶ ἀποστέλλονται διὰ γραμμικοῦ ἑλληνηστῶν, καὶ εἰς τὸν λοιπὸν ἀμερικανικῶν κρατῶν, αἱ καὶ δὲ Ἀφρικανικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἰαν. δι' ἕνα κολλὰ διὰ γραμμικοῦ τῆς Ἑλλάδος μόνον Τριτῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δὲ ἑπιτακτικῶν, διὰ τοκομητῶν τῶν Ἑλληνικῶν βασιλείων, διὰ γραμμῶν νομισμάτων, χρηματοδοκῶν καὶ συναλλαγτικῶν. Απειθύνονται δὲ ἀπ' ἰσθμίου πρὸς τὸν διευθυντὴ κηρὸς διαπλάσεως τῶν παιδῶν εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, ἀπὸ 26, ἀπέναντι τῆς Ῥοδόνης, ἐν Ἀθήναις.